ПРАВОСЛАВЉЕ

- за почетнике -

Наслов оригинала
Православље за почетнике
Аутор
др Мирољуб Петровић
Прво издање
Издавач: СИА „МАТИЋ”, Београд, Булевар краља Александра 192
e-mail: goran.matic@sbb.rs
За издавача: Горан Матић
Главни и одговорни уредник: Милка Пантић
Редакција и продаја: (011) 2198 931; 2108 514; 2415 301; 064/856 1872; 064/856 1873; 064/856 1871
Тел./ Факс (011) 2108 514
Тираж: 1000
Штампа: „Топаловић“, Ваљево
Београд, 2013.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

271.2-472

ПЕТРОВИЋ, Мирољуб
Православље за почетнике / Мирољуб Петровић. - Београд : “Матић”, 2013 (Ваљево : Топаловић). - 224 стр. ; 19 cm

Тираж 1.000. О аутору: стр. 222-223. - Библиографија: стр. 216-221.

ISBN 978-86-7978-017-1

а) Православље
COBISS.SR/ID 199699980

др Мирољуб Петровић

ПРАВОСЛАВЉЕ
- за почетнике -

САДРЖАЈ

- Зашто православље? 7
- Закони православља 53
- Закони сатанизма 122
- Крај историје 178

Додатак 211

ЗАШТО ПРАВОСЛАВЉЕ?

Православље је концепт за стварање **добрих људи**. Једини разлог због којег је Бог створио овај свет јесу **добри људи**. Планета Земља је предвиђена да буде дом **добрих људи**, који ће се рађати и множити, и учествовати заједно са Богом у стварању онога што је највредније у свемиру, а то су **добри људи**.

Свакоме од нас је познато да су наше највеће богатство наши пријатељи - наша деца и наши ближњи - добри људи са којима живимо. Сва наша богатства, укључујући и материјална, искључиво зависе од добрих људи. Тамо где нема добрих људи, влада велико економско сиромаштво, где мали број економски богатих и неморалних манипулише мноштвом.

Питање које многи одмах постављају гласи: Зашто је планета Земља постала планета патње и смрти? Зашто је Бог допустио да данас има толико **мало** добрих људи?

Да би се разумео одговор на ово питање, потребно је разумети суштину Божјег стварања, односно одговор на питање: Зашто је Бог стварао човека?

На почетку овог поглавља напоменули смо нешто што је свима познато - да су човеково највеће богатство добри људи. Сваки родитељ ће потврдити да је највећа срећа коју човек може да доживи - имати **своје дете**. Они који нису родитељи потврдиће да је највећа срећа у животу - имати искреног пријатеља. Кратак телефонски разговор са искреним пријатељем не може се новцем платити. Време проведено са неким ко нас искрено воли вреди више од свог овоземаљског материјалног богатства.

Али важно је нагласити да је имати **своје дете** највећа радост и срећа коју човек

може да доживи. Свако мало дете је велика радост за човека, али они који нису родитељи не могу у потпуности да разумеју какав је предиван осећај држати у наручју **своје** дете, какав узвишен небески звук има глас и песма **свог** детета, какав је доживљај гледати свој лик у лику **свог** детета - детета које нам својим погледом, покретима и гримасама дефинитивно потврђује да је оно најлепше и најдивније створење на свету.

Овај осећај, без изузетка, имају и родитељи чија су деца хендикепирана. Онај ко не верује, може да упита било ког родитеља таквог детета.

Исти осећај родитељске љубави има и Бог. Његова највећа жеља је да има **своје дете**, односно **своју децу**. Али, као што је свима познато да деца могу да се окрену против родитеља, и да од најдивнијих бића (док су мала) постану највећи непријатељи родитељу (кад одрасту), тако је и Бог знао, пре него што је створио људе, да постоји могућност

да се нека Његова деца окрену против Њега и да постану Његови највећи непријатељи.

Рекли смо да је бити родитељ најлепша ствар на свету, и имати своје дете најлепше искуство које човек може да доживи, али замислимо да се налазимо пред следећим избором: Можемо да имамо пуно деце, али под условом да неколико хиљада година морамо да гледамо како се велики део наше деце убија међу собом, како отварају једни другима концентрационе логоре, како продају дрогу једни другима, како варају једни друге, и повређују и муче на најсуровије начине.

И не само то. Да бисмо имали децу, услов је и да треба да допустимо да та деца и нас - свог родитеља - убију, и то на најсуровији начин, да треба да умремо најтежом смрћу - разапињањем на крсту (студенти судске медицине уче да је разапињање на крсту најтежа смрт којом човек може да умре). После такве мучне

смрти уследило би васкрсење или оживљавање родитеља, али родитељ би морао да искуси страшно искуство ове најтеже смрти.

И после неколико хиљада година, велики део наше деце, који је изабрао да живи деструктивно и неморално, морао би да буде уништен, а ми би онда могли, кроз целу вечност, да живимо са преосталом децом (такође великим бројем).

Када би горњи сценарио био једини начин да свако од нас има **своју децу**, колико нас би прихватило да под тим условима буде родитељ? Сигурно нико. Али, Бог је прихватио да под тим условима буде родитељ.

Човеково биће

Запазимо да је човек, по своме бићу, потпуно другачији од свега другог што је Бог створио, укључујући животиње, биљке и друге организме. Човек је ство-

рен „по Божјем обличју", створен је сличан своме Творцу, као што су и деца слична својим родитељима. Животиње су ограничене својим инстинктима и не могу да бирају између добра и зла, и управо због те своје ограничености не могу да пруже такву љубав као што то човек може. Али, због те своје ограничености животиње не могу ни да буду тако сурове и зле као што то човек може да буде.

Стварање бића које је слично Богу, или слично човеку - бића које је слободно да бира између добра и зла, ствара могућност за остваривање највеће среће и радости, али у исто време отвара могућност за стварање велике патње, где највише страда родитељ. У случају добре деце, највише се радује родитељ.

Сваки човек у овом морално посрнулом свету страда и пати - мање или више. Али човекова патња је врло ограничена у односу на Божју патњу. Човек живи у просеку мање од сто година и види само

делић патње и деструкције - који му је у домену видокруга. Са друге стране, Бог већ дуги период, од стварања света, посматра **сва** страдања и ужасе који се дешавају на овој планети. Он све то трпи јер још увек постоји нада за многе да се окрену Њему, и историја је показала да се велики број заблуделих људи вратио са злог пута. Пошто још постоји нада за многе људе, Бог одлаже тренутак када ће увести ред на планети Земљи, очистити је од греха и заувек прекинути патњу.

Кроз чин стварања човека, жртвовања за њега, борбе да се он врати са злог пута и спаси пропасти, Бог показује највиши степен љубави који људски ум тешко може да докучи. У исто време, то је пример човеку како би он требао да се бори и жртвује за своју децу и пријатеље, јер они су једина права вредност коју можемо имати у животу. Човеков живот може имати смисао само уколико настојимо да помогнемо својим ближњима да буду добри људи - само у том

случају ће и наш живот бити испуњен срећом и радошћу. Највећа несрећа која човека може да задеси јесте да остане сам, да нема ниједног пријатеља, што је чест случај са многим савременим људима који не улажу у своју децу и пријатеље.

Слобода

Врло је важно запазити да је питање љубави, односно стварање добрих људи, повезано са **слободом**. Као што ћемо видети у наставку, човек који је неслободан - који је роб, није у стању да пружи праву љубав и да адекватно учествује у стварању добрих људи. Зато је изузетно важно да човек чува слободу, коју му је Бог дао, или да се избори за њу, ако ју је изгубио или је тренутно не поседује.

Разлика између слободног човека и роба је у томе што слободан човек може да бира између добра и зла, и он бира

добро, а роб је завистан од многих заблуда, порока и лоших навика које га спутавају, па није у стању да бира оно што је добро и зато је неспособан да пружи праву љубав и да ствара добре људе.

Бог је човеку наменио статус царског сина (отац човека је Цар Свемира - Бог). Главна особина царских синова је достојанство, што се одражава у томе да они бирају оно што је добро, чувају своју слободу, нису робови заблуда, порока и лоших навика, и као такви су спремни да помогну и да се жртвују за друге. Управо из слободе произилази највиши облик љубави - када је неко спреман да свој овоземаљски живот положи за друге - баш као што је и Бог спреман да то учини.

Важно је напоменути да је један од главних услова очувања достојанства и слободе - поседовање **знања** - и то **знања** да је човек створено биће, и да Онај који је створио човека може поново да

га створи - и након његове смрти - тако да овоземаљска смрт није крај човековог постојања и не треба да буде нешто због чега би човек требао да изгуби оно највредније, а то су достојанство и слобода - најважније особине које га чине способним да ствара добре људе и да буде срећан у животу - да буде сличан свом Творцу.

Нека биолошка и логичка питања

Важно је запазити да нас **не** стварају наши родитељи. Биолошки гледано, наши родитељи нама само „преносе" живот, а давалац живота је Бог. Бог може човека да створи и без родитеља - као што је то био случај са првим људима (Адамом и Евом). Такву врсту стварања називамо „стварање **без** родитеља". Постоји и „стварање **преко** родитеља" које називамо „рађање".

Такође је важно истаћи да је Бог обећао да ће сви људи бити поново створени - дакле, „створени **без** родитеља" или „васкрснути". Једни ће бити васкрснути на вечни живот, а други на суд и уништење, о чему ћемо нешто више рећи у наставку.

Питање Божјег постојања се не доводи у питање за правилно васпитаног и образованог човека. Свуда око нас су безбројни докази Божјег постојања, тако да само они који су од малих ногу систематски погрешно васпитавани могу да дођу у заблуду да верују да Бог не постоји. Цео свемир је тако савршено дизајниран и „фино подешен", како потврђује астрономија, да би и најмања одступања само једног од безбројних параметара довела до нестанка целог свемира. Слично је и са планетом Земљом - толико је много прецизно подешених параметара и закона који складно функционишу, и тако омогућавају да живот може да функционише, да је заиста дрс-

ко и непристојно тврдити да је то могло да настане случајно - само од себе.

Најпознатији савремени пример доказа Божјег постојања јесте случај водећег светског атеисте који је, под притиском чињеница, јавно обзнанио да прихвата да Бог постоји.[1] Овај научник се сусрео са истраживањима која показују да сви живи системи садрже у својим генима изузетно сложену информацију. Пошто је написао пуно књига, и у њима забележио пуно информација, било му је веома добро познато да информација не настаје случајно, већ у **уму** аутора. Када се сусрео са невероватно сложеном информацијом у живим организмима, морао је да прихвати чињеницу да постоји **Велики Ум** који је створио ту информацију.

Нелогично је поставити питање: Ко је створио Бога? Зашто? Зато што је Бог вечан. По законима логике (а наука је по дефиницији примењена логика), нешто мора бити вечно у свемиру. Атеисти

тврде да је материја вечна у свемиру, што није могуће јер у том случају не би било живота у свемиру, пошто један од основних закона науке о животу (биологије) јасно каже да „живо настаје само од живог". У случају да је материја вечна, како тврде атеисти, не би било живота у свемиру. Једина логична могућност је да мора постојати Живо Биће, које одувек постоји (које је вечно) и које је давалац живота. То Живо Биће у науци називамо „Творац", а у теологији „Бог".

Јасан логички и научни закључак, који се изводи из чињенице да Бог постоји, јесте да је смрт проблем који лако може да се реши, јер ако је Неко једном створио човека, онда Он може поново да га створи, што и јесте једно од Божјих обећања о којем ћемо у наставку нешто више рећи.

Кратка историја Божјег Плана Спасења

Историја човечанства је у почетку преношена усменим путем, а пре око 3.500 година почела је да се записује. Они који су записивали историјске догађаје били су на посебан начин бирани и вођени од стране Бога, да би на тај начин настао најважнији извор информација који данас поседујемо - Библија. Обимна научна истраживања су потврдила да је свако слово Библије поплочано научним чињеницама, и то из свих области науке, а нарочито из археологије, геологије, биологије, историје и медицине.[2]

Преко Библије, Бог обавештава људе свих генерација како и када је настао овај свет, како је дошло до побуне човека против Бога, како Бог планира да спаси човека од пропасти, како човек може квалитетно и срећно да живи, и каква је будућност овога света.

Поред горе наведених информација, Бог у Библији људима даје информације о стварима и феноменима до којих они никада сами не би могли да дођу. Једна од најважнијих информација такве врсте је постојање невидљивог света. Бог нас обавештава о постојању духовних бића - анђела. Познато је да човек може да види само у једном уском опсегу таласних дужина. Из тог разлога он не може да види анђеле, али под одређеним околностима човек може да их види.

Анђели су по свом карактеру и облику слични човеку, али поседују много веће потенцијале. Такође, иако представљају духовна бића, анђели могу да се материјализују - дакле, да постану опипљиви за човека, као и да попримају различите облике.

Бог нас у Библији обавештава да пре него што се човек побунио против Њега, дошло је до побуне једног броја анђела. Анђели су такође створени „по

Божјем обличју", што значи да као и људи могу да бирају између добра и зла - да ли ће прихватити законе живота и напретка, или пут самоуништења.

Библијски историјски извештај каже да је анђео који се први побунио против Бога, био анђео под именом „Хејлел" (име које на хебрејском језику значи: „онај који говори велике речи"). Овај анђео је данас највише познат под латинским именом „Луцифер" што значи „Светлоноша". Након побуне, име му је промењено у „Сатан" (што на хебрејском језику значи „непријатељ, противник (Божји)"). У нашем језику се за његово ново име најчешће користи термин „Сотона".

Такође, потребно је нагласити да су у почетку сви људи говорили истим језиком - језиком на којем је и Библија написана. У питању је језик који је данас познат под називом „хебрејски језик" и ми ћемо овде повремено користити оригинална значења појединих терми-

на у Библији да бисмо боље разумели догађаје и одређене информације. Више информација о хебрејском језику, првом језику којим су људи говорили, дато је у додатку на крају књиге.

Када је Бог створио планету Земљу и људе на њој, они су били упозорени да је дошло до побуне од стране мањег броја анђела и да је вођа побуне анђео Сотона. Први људи су били безбедни, а опасност је претила једино од њих самих - ако изаберу непослушност, односно кршење закона живота.

Планета Земља је била предиван амбијент са мноштвом биљних и животињских врста које су биле створене **због човека** и које су живеле у хармонији. У то време није било дивљих животиња, већ су све животиње биле биљоједи и биле су пријатељски настројене према човеку, као и међу собом. Климатски услови су били веома пријатни, без великих врућина и хладноћа, и ове животне услове називамо „рај-

ским". Обимна научна истраживања потврђују овај библијски историјски извештај о чему смо говорили у нашој књизи „Наука и проблем смрти".

Место на планети Земљи, на којем је човек у почетку живео, названо је „Едески врт", а Божји план је био да човек вечно живи. Човек је тада имао много веће потенцијале од оних које има данас, у сваком погледу; могао је да посећује друге светове у свемиру где живе друга створења, имао је много развијенија чула, као и могућности опажања, учења и памћења.

У Еденском врту су била постављена два важна дрвета:

1) **Дрво живота** - конзумирање плодова са овог дрвета омогућавало је човеку да вечно живи. Није нам познато о каквој се тачно врсти плода ради.

2) **Дрво познања добра и зла** - плодови са овог дрвета су били једина ствар која је била забрањена човеку. Ово дрво

је било тест послушности и поверења човека према Богу. Бог је упозорио људе да ће, уколико буду конзумирали плод са овог дрвета - умрети. Дакле, људима је сугерисано да није добро да се упознају са злом. Није нам познато о каквој се тачно врсти дрвета и плода ради.

Као што смо напоменули, људи су били упознати са побуном међу анђелима, али могли су безбрижно да живе јер их та побуна није дотицала, осим у случају да конзумирају плод са забрањеног дрвета.

Библијски извештај каже да су први људи били „голи, али их није било срамота" (у нашем преводу). Оригинални хебрејски текст нам открива да су људи били голи у смислу да нису носили одећу какву ми данас носимо, него су били „обучени у светлост". Овај феномен постоји и данас код неких организама који имају могућност да емитују светлост, као што су на пример: инсект

свитац, неке рибе и медузе. Код ових организама су у функцији одређени гени који стварају посебан ензим за стварање светлости.

Први људи, са својим много већим потенцијалима, имали су могућност да преко коже емитују светлост (на хебрејском језику се речи „кожа" и „светлост" исто изговарају - хебрејска реч „ор" означава и једно о друго).

Бог је у почетку створио једног човека и једну жену који су требали да се умноже и напуне Земљу својим потомством. Први мушкарац је назван „Адам", јер је створен од „земље" (хебрејски „адама") или праха земаљског. И заиста, више од 99% нашег тела чине само четири хемијска елемента (водоник, кисеоник, угљеник и азот), а мање од 1% сви остали хемијски елементи, тако да је човек, у физичком смислу, заиста „прах земаљски".

Жена је створена од мушкарца и названа је „Ева" (хебрејски „Хава", што

значи „мајка свих живих бића" - мисли се на људе).

До побуне човека против Бога дошло је када је прва жена дошла на „забрањен терен". Наиме, она је дошла до забрањеног дрвета и ту је постала предмет манипулације од стране Сотоне. На дрвету се налазила змија, а Сотона, невидљив за жену, проговорио је на начин да изгледа као да змија говори. Жена је била фасцинирана, ушла је у разговор са змијом (односно са Сотоном) и била изманипулисана.

У том разговору, Сотона се обратио жени (преко змије) следећим речима: „Да ли је истина да вам је Бог све забранио?"[3] Жена је била изненађена овим питањем и почела је да се брани, објашњавајући да им је Бог забранио само да једу плодове са тог једног дрвета - јер у случају да га поједу - умрли би. На то је змија (Сотона) одговорила: „Бог вас је слагао, јер зна да оног тренутка када бу-

дете конзумирали овај плод - отвориће вам се очи и постаћете као Бог."[4]

Жена је поверовала у ову лаж и конзумирала забрањени плод, а затим уверила мужа да и он то учини. Ситуација се одмах драматично променила јер су људи видели да њихова кожа више не емитује светлост и уочили су да су голи, па су брзо своје тело покрили најближим лишћем.

Наиме, у тренутку конзумирања забрањеног плода дошло је до покретања генетских механизама који су код човека узроковали престанак емитовања светлости преко коже, а оно што је много важније, покренути су механизми да човек почне да стари и умире. У исто време, комплетан биљни и животињски свет, који је створен **само због** човека и **за** човека, такође је претрпео драматичне промене јер су и код њих били покренути одређени генетски механизми који су унапред били успостављени (али у почетку неактивни) у случају да

дође до побуне човека. Тако су многе животиње постале ружне човеку и непријатељски оријентисане према њему, многе су постале месоједи и сваштоједи, а сличне трансформације су се десиле и код биљака. И код животиња и биљака је тада започет процес који води ка угинућу.

Када је Бог упитао Адама, зашто је конзумирао забрањени плод, он се бранио речима да га је „жена наговорила", а када је жена упитана, зашто је то учинила, она се бранила речима да ју је „змија наговорила". Овакав образац понашања ће касније постати норма понашања великог броја људи - да кривицу за своје поступке пребацују на неког другог.

Иако су се први људи овим чином веома огрешили о Бога, и изазвали своју смрт и смрт својих потомака, Бог им је објаснио да постоји излаз из проблема - излаз ће бити дуготрајан, мучан и болан, али остварљив - а главна жртва ће

бити сам Бог. Наиме, Бог им је објаснио да постоји могућност да након **овозе-маљске** смрти буду поново створени за вечни живот, и да тако буду сачувани од **вечне** смрти, али да је за такву могућност потребно да неко плати својим животом - да неко ко је **невин**, ко није осуђен на смрт, положи свој живот за људе и претрпи смрт, и да на тај начин плати откуп свима онима који су кренули стазом смрти.

Дакле, као што је преко једне особе (првог човека) смрт дошла међу све његове потомке, тако ће Бог омогућити да се преко једне невине особе, која ће се жртвовати за све људе, поново омогући људима вечни живот. Та особа која ће се жртвовати за људе биће сам Бог.

Библијски извештај каже да је одмах након човекове побуне, Бог објаснио људима да ће Он доћи на Земљу,[5] да ће попримити људски облик и да ће својом смрћу **правно** решити проблем смрти који је настао човековом побуном. Да

ово Божје обећање **никада не би заборавили**, и да би имали на уму страхоте греха, Бог је људима дао посебан **обред**, који су требали да испуњавају сваки пут када би починили грех (када би прекршили неки Божји закон). Људи су тада требали да узму животињу, која је здрава и која припада тачно одређеној групи животиња, да јој ставе руке на главу, да исповедају над њом своје грехе, да греси симболички пређу на ову животињу, а да затим ову животињу закољу и спале. На тај начин су греси били уништавани, а човеку је било омогућено да се поново приближи Богу.

На хебрејском језику реч „жртва" (хебр. „корбан") дословно значи „приближивач" (потиче од хебрејског глагола који има корен К.Р.В. што значи „близу" - у хебрејском језику слова В и Б представљају исто слово, као и у латинском). Дакле, уз помоћ Божје жртве, којом ће се уклонити грех, човек се може поново приближити Богу.

Ова животиња која се приносила на жртву представљала је симбол Бога који ће доћи на Земљу и платити откуп за људе, а овај обред је требао непрестано да се извршава да људи никада не забораве Божје обећање о Његовом доласку којим ће људима бити омогућено спасење.

Од тог тренутка, током целе историје, људи су говорили о обећаном доласку Спаситеља или Помазаника (хебрејски „Машиах" или „Месија"), односно Онога који је одређен за посебну мисију.

Из библијског текста можемо видети да је Бог први заклао невину животињу и показао људима како треба да се извршава овај обред. Од заклане животиње Бог је људима направио прво **одело** или **покривало за тело**.[6] На хебрејском језику реч „одело" (хебр. „бегед") потиче од глагола „издати" (хебр. „ливгод"), тако да је одело постало симбол издаје. Они који носе одело на тај

начин су означени као издајници. У исто време, то „покривало за тело" (хебрејски „левуш") је постало покривач за човекову **срамоту** (хебр. „буша" - реч истог корена као и „левуш" - покривало за тело) - срамоту која је настала човековом побуном против Бога. Ношењем одела људи су стално требали да се подсећају да су издали Бога и да треба да покривају своју срамоту.

Као што ћемо видети, Сотона ће током целе историје покушати да изврне поруке које Бог даје људима, укључујући и поруку везано за долазак Спаситеља.

Прво убиство човека на планети Земљи десило се управо због поменутог обреда. Адам и Ева су међу својим бројним синовима и кћерима имали синове Каина и Авеља. Авељ је био моралан и побожан човек који је, између осталог, испуњавао обред приношења жртве на правилан начин. Са друге стране, Каин је био под утицајем Сотоне и приносио је као жртву плодове своје баште и њи-

ве, чиме је Сотона желео да његове потомке, и остале људе око њега, погрешно научи о Божјем Плану Спасења.

Зато што се држао Бога, Авељ је у свему напредовао, а Каин је, као непослушан, у свему назадовао. Каин је због тога мрзео свог брата, а Бог му је сугерисао да треба да се покаје, да почне исправно да живи и да ће на тај начин и он бити срећан и успешан у животу. Каин је одбацио Божје позиве и под утицајем Сотоне убио Авеља.

Овај образац понашања ће се током историје поновити много пута, када људи који су надахнути сотонским духом или духом демона (палих анђела), дакле демонизовани људи, буду убијали оне који желе да живе по Божјим законима.

Потоп

Након побуне Адама и Еве њихови потомци су се у великој мери окренули против Бога, тако да је 1536. године од

стварања света Бог позвао побожног и моралног човека по имену „Ноје" да направи Барку, односно брод, у којем ће морални људи, и по пар од свих копнених животиња, бити сачувани од велике катастрофе којом ће Бог уништити све оне који су у побуни против Њега.

Пред саму катастрофу, која је била у виду глобалног воденог потопа, у Барку су ушли само чланови Нојеве породице (његова супруга, његова три сина и њихове жене - дакле њих осморо); остали људи су одбили позив да буду на Божјој страни. У Барку је ушао и по пар од свих копнених животиња, и то од оних типова које је Бог у почетку створио - од којих ће, након Потопа, настати све постојеће копнене врсте на Земљи.

Потоп се десио 1656. године од стварања света или пре око 4500 година.

Након Потопа, од Нојева три сина - Сима, Хама и Јафета - настало је целокупно данашње човечанство. Људи и животиње су тада живели на једном

континенту, а око 100 година након Потопа, када су се људи и животиње довољно умножили и населили на том једном континенту, дошло је до раздвајања тог континента и формирања континената који данас постоје. Нојев потомак, у чије време је дошло до раздвајања континената, добио је име по том догађају - „Пелег" (у нашем преводу „Фалек") јер је у његово време земља „пловила" (хебрејски „нифлега").[7] Из геолошког профила Земљине коре можемо видети како је гранит, који представља основу континената, као лакша стена дословно „пловио" по базалту који представља основу Земљине коре (види слику испод).

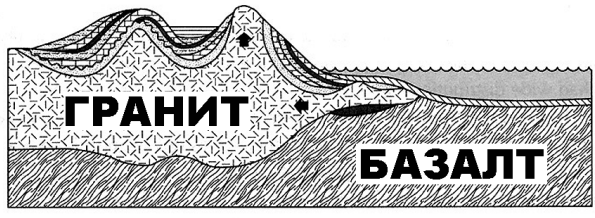

Библијски текст нам даје увид у остале детаље Божјег Плана Спасења. Бог је изабрао Нојевог сина Сима (хебрејски „Шем" или „Сем") да преко њега створи народ који ће бити видело другим народима, да преко тог народа човечанству да Своје писано откривење - Библију, и да преко тог народа дође на свет обећани Спаситељ. Дакле, преко једне гране Симових потомака Бог ће направити народ који би својим животом требао да буде Божји представник на Земљи. Као што ћемо видети, мржња према овим Симовим (или Семовим) потомцима током историје ће се назвати „антиСЕМитизам".

Овај народ ће добити име „Јевреји" или „они који су на другој страни (Божјој страни)" (реч „Јеврејин" потиче од хебрејског глагола „лаавор" = прећи на другу страну, Божју страну). Сваком човеку на Земљи ће бити омогућено да постане део Божјег народа под условом да прихвати живот по Божјим законима

који ће и у писаној форми у Библији бити доступни свим људима.

Вавилонска кула

Убрзо након Потопа поново је дошло до великог неморала на Земљи. Потомак Нојевог сина Хама, који се звао Нимрод (у нашем преводу „Неврод") основао је најпознатији град за обожавање Сотоне, по имену Вавилон. Његово име (Нимрод) дословно значи (на хебрејском језику) „ми ћемо се побунити". Иако је Бог обећао да више никада неће пустити нови водени потоп на Земљу, Нимрод је убедио људе да зидају велику Вавилонску кулу која ће бити симбол побуне против Бога и механизам заштите од новог Божјег потопа.

Бог се тада умешао у ток људске историје на посебан натприродни начин и учинио да дође до „пометње језика", односно различите групе људи су почеле да говоре различитим језицима и међу-

собно се нису разумели, тако да је градња Вавилонске куле пропала. На тај начин је Бог привремено одложио глобално уједињење људи под заставом Сотоне. Једина група људи која је наставила да говори изворним језиком (који данас називамо „хебрејским") били су потомци Нојевог сина Сима, и то она линија која је водила до Аврама - оца јеврејског народа. Савремене лингвистичке студије су потврдиле ову „пометњу језика", чиме је показано да сви савремени језици воде порекло од једног изворног језика.[8]

Аврам је био десета генерација од Ноја и био је врло моралан. Живео је у Месопотамији (данашњи Ирак). Бог га је позвао да напусти место где је живео, и да се пресели у Хананску земљу, будући Израел. Иако је био стар, као и његова жена, и није имао деце, Бог му је обећао да ће добити сина и да ће имати велико потомство, а да ће земља, у коју је дошао, бити дата његовим потомцима у

наследство. Аврам и Сара су се насмејали када су чули од Бога да ће добити сина (јер је Сара била стара) и нису веровали да ће се то десити. Бог је зато рекао Авраму да ће сину, који се буде родио, дати име „Смешко" (хебрејски „Јицхак", у нашем преводу „Исак"). То ће бити још једно упозорење свим генерацијама да је Бог у стању да испуни оно што је обећао.

Тако је и било. На свет је дошао Исак, а Исаков син Јаков (касније му је Бог променио име у „Израел") је имао 12 синова који ће, за време велике глади, отићи у најплоднији део Египта и тамо провести 400 година где ће се веома умножити. Они ће касније постати робови у Египту, али ће Бог преко Мојсија учинити велико чудо избављења и довести Јаковљеве (Израелове) потомке у земљу коју је обећао Авраму - у данашњи Израел.

Бог је тада основао државу Израел у којој је Он био цар, а сви становници

државе су имали статус царских синова, односно царских свештеника, јер су требали да буду пример осталим народима који су се одвојили од Бога.

Пре формирања државе Израел, пре око 3500 година, Бог је најпре понудио савез Израеловим потомцима (Јеврејима) које је извео из египатског ропства, а када су ови то прихватили, онда је и ушао у савез са њима. Према том савезу, народ је прихватио да живи по законима које је Бог дао преко Мојсија, а који су записани у првих пет књига Библије, док је Бог преузео обавезу да штити свој народ од околних народа који су били, мање или више, под контролом Сотоне. Ти народи су били названи „незнабожачки" јер нису знали за правог Бога, него су били изманипулисани од стране Сотоне и демона.

Историја бележи да су Јевреји често одбацивали Бога и да су желели да живе као и околни незнабожачки народи. Бог је зато допуштао да околни народи

окупирају Израел, па када су Јевреји видели како је страшно живети према незнабожачким законима, онда су молили Бога да их ослободи ропства. Бог је то чинио више пута, али су нове генерације често пута понављале побуну својих предака.

У једној од таквих побуна Јевреји су тражили да им Бог више не буде цар, него да им постави човека за цара, као што то раде и други народи. Бог им је испунио жељу, и први израелски цар био је Саул. Након њега, цар Израела био је Давид, а након њега његов син Соломон. За време цара Соломона направљен је Божји Храм у главном граду државе - Јерусалиму, где су се приносиле жртве према инструкцијама које је Бог дао, а које су указивале на Божји План Спасења. (Име главног града Израела - Јерусалим, значи „град мира" - хебрејски „ир" = град, „шалом" = мир).

Након Соломона дошло је до цепања државе на северно и јужно царство. Се-

верно царство је сачињавало 10 племена и звало се Израел, а јужно царство је било мање и сачињавала су га два племена (Јудино и Венијаминово) и звало се Јуда или Јудеја. У Јудеји се налазио Јерусалим.

Становници северног царства су живели веома неморално и Бог је допустио да дође до окупације овог царства од стране Асираца који су ових десет племена расејали по целом свету, одакле се они више никада нису вратили у своју домовину. Јужно царство (Јудеја) је дуже било лојално Богу, али је после одређеног времена и оно толико морално посрнуло да је Бог допустио да вавилонски цар окупира Јудеју, да разори Храм у Јерусалиму, а да већи део становника Јудеје пресели у ропство у Вавилон. Након неколико деценија, становницима Јудеје је било дозвољено да се врате у земљу својих предака и да обнове разорени Храм (у 6. веку пре нове ере).

Јудеја је и даље била под окупацијом Вавилона, а затим Персије, Грчке и Римског царства.

Долазак Спаситеља

Бог је наговестио долазак Спаситеља још у време побуне Адама и Еве, и успоставио је систем приношења жртава који је људе требало да подсећа на то обећање. Од времена Мојсија, па до 4. века пре нове ере, записане су све књиге првог дела Библије (који зовемо „Стари завет") у којима су прецизно записани детаљи о доласку Спаситеља (хебрејски „Месија"). У поменутим књигама записано је где ће се Спаситељ родити,[9] ко ће га родити,[10] из ког племена ће доћи,[11] време када ће бити рођен,[12] ко ће најавити Његов долазак,[13] као и други детаљи о Његовом идентитету и Његовом животу на Земљи.[14]

Оно што је важно запазити јесте да је људима било откривено да ће сам Бог

попримити људски облик, да ће бити рођен као човек,[15] и да ће као човек показати да је могуће живети морално - без греха, и коначно да ће допустити да буде убијен невин,[16] баш као и жртве које су биле приношене и које су указивале на Њега. Његова смрт ће представљати откуп за све људе који желе да се врате под Божје окриље и живе по Његовом закону вечним животом.

Такође је важно запазити како Бог говори људима о Својој Личности, о Своме Бићу. Бог се открива људима као Биће које има три димензије или три Лица.[17] Дакле, у питању је Један Бог који има три Лица, од којих је свако Лице - Бог.

Човек не може у потпуности да разуме процесе који постоје у Божанском Бићу, што и није толико важно. Важно је знати да је човек створен „по Божјем обличју", али једно је човек (створење), а друго је Бог (Створитељ). Добра аналогија је „писац - књига". Можемо рећи

да је књига написана „по обличју писца", и када читамо књигу можемо да видимо многе карактерне особине писца. Али, једно је писац, а друго је књига. Књига има странице, слова, корице и др, а писац има срце, мозак, бубреге и др.

Када анализирамо однос „Бог - човек", можемо запазити да човек има посебну грађу и физиолошке процесе, а процеси у Божанском Бићу су другачији, нама непознати. Ми о Божанском Бићу можемо да знамо само онолико колико нам Он то открије. Бог нам се открива у Библији као Један Бог који има Три Лица, од којих је свако Лице Бог. Имена за ова Три Лица су: Бог Отац, Бог Син и Бог Свети Дух.

У плану спасења човека централну улогу одиграће Бог Син, који се људима открио под именом „Исус Христос" (хебрејски: „Јешуа хаМашиах", што у преводу значи: „Јешуа" = Бог спашава, „Машиах" = онај који је одређен за по-

себан задатак, посебну мисију, „ха" испред имена „Машиах" је одређени члан у хебрејском језику).

У тачно одређено време, које је вековима раније било најављено у Библији, и под тачно утврђеним и најављеним околностима, Бог је дошао на Земљу у облику човека ради остваривања два кључна циља:

1) да позове људе у Јудеји на покајање и враћање моралним принципима (Божјим законима) које је Он много раније обзнанио људима преко Мојсија, и да поново успостави државу у којој ће Бог бити цар, и која ће бити видело свим другим државама и народима света. На тај начин би сви становници наше планете били позвани на покајање и окретање законима живота (Божјим или моралним законима). У питању је био пројекат који је Бог једном реализовао након изласка Израелаца из египатског ропства, али је пројекат пропао због побуне Израелаца против Бога.

2) да у леглу неморала и побуне против Бога (планети Земљи) допусти да буде убијен и да на тај начин плати откуп за цело човечанство - да омогући људима још једну шансу - шансу за још један живот након смрти - вечни живот, који би уследио након васкрсења које је свима обећано. Као што је преко једног човека (Адама) смрт ушла у људске животе, тако ће преко једног човека (Бога који је попримио људски облик - Исуса Христа) човеку бити омогућено да избегне вечну смрт, а вечни живот ће поново постати опција коју ће сваки човек моћи да изабере - ако се покаје и почне да живи према моралним законима које је Бог дао преко Мојсија, а који су записани у Библији.

(Важно је запазити да на језику Библије (хебрејском језику) реч „живот" (хебр. „хајим") дословно значи „два живота", што указује да су сваком човеку понуђена два живота - овоземаљски и вечни.

Човек овоземаљским животом показује да ли му је стало до вечног живота.)

Током свог живота на Земљи као човек, Бог Син (Исус Христос) је својим примером показао како треба живети, подучавао је људе и позивао их на прихватање Божјих закона, и велики број Јевреја и не-Јевреја прихватио је Његов позив. Међутим, већина јеврејских религијских лидера, који су уједно били и лидери народа (такозвани „фарисеји, садукеји и књижевници"), нису прихватили Исусов позив, и доживљавали су Исуса као непријатеља, јер је угрожавао њихове незаслужене привилегије које су имали код јеврејског народа и окупатора (Римљана). Они су све време хушкали народ против Исуса и покушавали да Га компромитују.

Пошто нису имали законска овлашћења да га ликвидирају, обратили су се римском намеснику Пилату, који је руководио Јудејом, и тражили од њега да Га убије. Пилат је одбио да то учини, јер

није нашао никакву кривицу код Исуса. Али, фарисеји су били упорни и извлачили су ван контекста Исусове речи у којима је Он говорио да је „Цар" - јеврејски Цар - Цар свемира, односно Цар државе коју је Бог желео да успостави на Земљи. Тиме су желели да Римљанима прикажу Исуса као побуњеника који жели да се супротстави римском цару, и претили су Пилату да ће се жалити римском цару у Риму што неће да се супротстави човеку „који жели да збаци римског цара са власти". Пилат је под овим притиском послао римске војнике да ухапсе и убију Исуса.

Али, као што је много раније најављено у Библији, Исус је трећег дана након смрти васкрсао и показао се људима.[18] Догађаји везани за убиство и васкрсење Исуса Христа десили су се на највећи библијски празник - празник Пасхе, када су сви Јевреји били у Јерусалиму, а велико мноштво других народа је такође било присутно. Сама Јудеја, са Јерусали-

мом као центром, налазила се на раскрсници свих ондашњих цивилизација, тако да је вест о васкрсењу Исуса Христа и Божјем Плану Спасења одјекнула целим светом за веома кратко време.

На жалост, и после Исусовог васкрсења, јеврејске религиозне вође су уз помоћ окупатора (Римљана) задржале примат код јеврејског народа, тако да је пропао план о успостављању слободне државе Израел у којој би Бог био цар. Из тог разлога, Бог је применио алтернативни (тежи) план за промовисање својих закона целом човечанству - сви Јевреји су били расејани по целом свету, укључујући и оне који су прихватили Исуса Христа, и у земљама где су расејани требали су својим животом да буду видело незнабожачким народима са којима су живели. Њихов живот ће често бити угрожен, јер као што су јеврејске религиозне вође мрзеле Исуса, тако ће религиозне вође незнабожачких народа мрзети све оне који имају било какве везе

са Богом и Божјим законима и хушкаће своје народе против њих.

Ипак, Бог нас у Библији обавештава да ће на крају историје, пре него што се буде обрачунао са својим непријатељима на Земљи и пре него што буде обновио Земљу, поново окупити свој народ и упутити последњи позив целом свету на покајање и прихватање моралних закона. О тим догађајима ћемо детаљније говорити у последњем поглављу ове књиге.

ЗАКОНИ ПРАВОСЛАВЉА

Као што смо рекли, православље је концепт за стварање добрих људи. Ако желимо да направимо добру кућу, добар ауто или добар компјутер, морамо да применимо одређене законе грађевинарства, механике или електронике. Ако желимо да створимо доброг човека, морамо да применимо законе који ће нам омогућити остварење тог циља.

Важно је запазити да је стварање доброг човека **најтежи** посао којим човек може да се бави. Много је лакше зарадити велики новац, саградити велике куће и пропутовати цео свет него направити доброг човека. У исто време, стварање добрих људи је **најлепши** посао којим човек може да се бави. Такође, стварањем добрих људи човек стиче једино право богатство у овом свету. Новац,

некретнине и друга овоземаљска блага могу да имају сврху и смисао једино ако су употребљена у пројекту стварања добрих људи.

Оно што је најважније, човек може да доживи истинску срећу и његов живот може да има смисао **само** ако учествује у пројекту стварања добрих људи. Онај ко **не** учествује у стварању добрих људи једноставно **мора** да оболи од депресије или неке друге душевне болести, јер човеково биће је тако дизајнирано да ако му се ускрати одређена физиолошка потреба оно почиње да обољева и иде у смрт. Једна од најважнијих физиолошких потреба човека јесте да буде део пројекта стварања добрих људи - да воли и да буде вољен.

Човек који не доживљава да су због његових активности људи око њега бољи, срећнији и моралнији, једноставно не може да буде срећан. Такав човек може да се дрогира разним отровима који ће вештачки покренути одређене механиз-

ме у његовом телу да се тренутно **осећа** срећним и задовољним, али то је осећај лажне среће који ће се убрзо преокренути у осећај великог незадовољства и болести, па ће човек или посегнути за новом количином дроге или почети да се бави здравим активностима који једино могу да задовоље потребе његовог бића.

Највећа жеља малог детета, чим прохода, јесте да некоме помогне, да некоме испуни жељу, да нешто донесе, дода и сл. Највећа радост детета је кад види задовољно лице особе коме је помогло, и то га подстиче да опет, и опет, нешто уради за друге око себе.

Можемо да видимо да је Бог уградио у човека **потребу** да живи за друге, да помаже другима и да људе око себе чини бољим и срећнијим. Ту предивну карактерну особину потребно је да човек развија и да се од малих ногу учи вештинама које ће му помоћи да буде што срећнији у животу - да има што више

добрих људи око себе и да се учи да их ствара.

Човек се рађа са, од Бога уграђеном, потребом и жељом да служи ближњима, да друге усрећи, и да на тај начин буде истински срећан. Али, та човекова потреба и жеља може да се потисне неадекватним васпитањем и образовањем, који од човека могу да створе себично и несрећно биће. Некада се човек погрешно васпитава да је срећа - „угађати" људима око себе, то јест испуњавати њихове себичне и грехољубиве жеље.

Дакле, није довољно да човек само **жели** да служи ближњима, потребно је и да буде **научен** да препознаје шта је добро, а шта зло, и да улаже у људе само оно што је добро. Дакле, добронамерност је више него недовољна у животу (многи родитељи из добрих намера својој деци пружају многе ствари које ови користе на своје самоуништење).

Мало дете **по својој савести** чини оно што је добро, и када одрасте многе доб-

ре ствари може да чини **по својој савести**. „Савест" је човеково „духовно чуло" преко којег Бог са њим може да комуницира.

Као што ћемо видети, човек је састављен од тела и духа. И као што наше тело има своја чула (слух, вид и др), тако и наш дух има своја чула. Важно је запазити да су наша телесна чула у функцији духовних, и све информације које долазе до нас обрађују се у нашем уму, да би на крају наша савест донела процену шта је за нас најбоље. Онда на сцену ступа наш карактер - најважнија особина нашег духа. Што човек има јачи карактер, то има већи потенцијал да изабере оно што је добро, а што му савест налаже.

Да би човек имао јак карактер, потребне су **три** ствари:
1) да се **учи** ономе што је добро, и
2) да то **примењује** у свом животу...

На тај начин **тренира** или **изграђује** свој карактер.

Али, за изградњу карактера је потребно још нешто - нешто **најважније**, а то је да му Бог то **омогући**. Дакле, није довољно да човек **научи** шта је добро и да то **примењује** у животу. Потребно је и да **тражи од Бога** да му Он **омогући** да се десе добре ствари, или да „благослови" човеков труд. Зато је трећа, и најважнија ствар:

3) **молитва**

Човек мора стално да има на уму најважнији закон који је изражен Божјим речима: „Без Мене не можете чинити ништа."[1] Зато стално треба да тражимо од Бога у молитви да Он води наш живот, да поставља околности које су најбоље за нас, да „отвара" она врата која су најбоља за нас, да нас упути у оно што је најбоље за нас и др.

Молитва представља једноставан разговор са Богом, наглас или у себи, а може се упражњавати на сваком месту и у свакој прилици. Молитве су најчешће

кратке, а некада, по потреби, могу да буду и дуже.

Молитва се обично састоји из неколико делова:

1) захваљивање Богу за живот и здравље, и све што нам је дао у току тог дана или у нашем животу.

2) изношење потреба, као што је тражење помоћи од Бога, да води наше животе и животе наших ближњих.

Исус је у својој молитви „Оче наш" изнео модел како би молитва требала да изгледа. Та молитва се састоји из шест духовних захтева ("да се свети Име Твоје", „да дође царство Твоје", „да буде воља Твоја", „опрости нам дугове наше", „не уведи нас у искушење", „сачувај нас од зла") и само један телесни захтев ("хлеб наш потребни дај нам").[2] Овом молитвом Исус сугерише људима да треба да теже најпре духовним стварима, то јест јачању карактера, па тек онда телесним стварима. Добро

духовно здравље је услов за физичко здравље. Исус каже: „Тражите најпре царство небеско, а остало ће вам се додати.”[3]

3) тражење у име Исуса Христа. Свака молитва би требала да се завршава речима: „У име Исуса Христа”. Исус је рекао: „Све што тражите, у Моје име тражите.”[4] Исус је човекова веза са небом и све што тражимо требали би да тражимо у Његово име. Молитва „у име Исуса Христа” је нарочито моћна када човека опседају демони, јер демони нарочито беже када чују Исусово име.

4) Амин. Молитва се најчешће завршава речју „амин” што потиче од хебрејске речи која указује на човекову веру у Бога и жељу особе да учини оно што је угодно пред Богом.

Када говоримо о испуњењу молитве, треба истаћи да можда некада нећемо одмах разумети зашто се нешто десило у нашем животу, али неће дуго проћи и видећемо да је то била најбоља опција

за нас, у том тренутку, у овом морално посрнулом свету.

Дакле, човек може да има сва знања, и сва материјална богатства, и да се труди из све снаге да ради оно што мисли да је исправно, али ако то што ради није угодно пред Богом, ако за свој рад нема одобрење од Бога, ако не схвата да све оно што има је добио од Бога на дар (знање, снагу, разум, новац...), изостаће она предивна искуства која произилазе из знања, труда и искрене молитве.

Закони православља су управо закони који показују како и шта човек треба да учи, како да стечена знања примењује у пракси, и како да има адекватан однос са Богом, да би тај однос био однос сарадње у пројекту стварања добрих људи. У наставку ћемо рећи нешто више о томе.

Учење (Тора)

Почетни и најважнији део Библије зове се „Учење" (хебрејски „Тора"). Овај део Библије познат је и као „Мојсијево петокњижје" или „Закон" (садржи првих пет књига Библије). Ту су дате основне, темељне и најважније информације које Бог даје човеку. Без познавања тих информација, није могуће разумети остале информације које Бог даје у другим књигама Библије.

У Мојсијевом петокњижју дат је опис стварања нашег света, побуне човека против Бога и опис свих других најважнијих историјских догађаја. Такође, ту је описан Божји План Спасења, начин како човек може да се повеже са Богом и уђе у савез са Њим, као и закони по којима би човек требао да живи, да формира и води породицу, као и да уређује државу.

Колико је важно Мојсијево петокњижје сведоче Божје речи којима Он позива човека да све речи Божјег закона, које су ту записане, стално има пред својим очима, да их „стално напомиње, и кад устаје, и кад леже, и кад је на путу...”[5]

Ове речи, којима Бог позива људе да живе по принципима датим у Мојсијевом петокњижју (Учењу, Тори) стално се понављају кроз целу Библију. Мојсијев наследник на месту вође јеврејског народа - Исус Навин - добио је од Бога исти налог:

„Само буди храбар и јак да савесно чиниш све што ти је заповеђено у закону (Тори) који ти је дао мој слуга Мојсије. Не одступај од њега ни десно ни лево, да би поступао мудро куд год пођеш. Нека се ова књига закона (Тора) не одваја од твојих уста. Пажљиво је читај дан и ноћ, да би савесно чинио све што је у њој написано, јер ћеш тада бити успешан на свом путу и поступаћеш мудро.”[6]

Касније, јеврејски цар Давид потврђује ове речи: „Немој одузети (Боже) од уста мојих реч истине, јер ја чекам законске одлуке твоје. Увек ћу се држати закона (Торе) твога, до века, у сву вечност.”[7]

Исус Христос на много места потврђује важност Учења (Торе, Мојсијевог петокњижја).[8] Када је био изведен пред Пилата, Исус је био упитан:[9]
- „Дакле, ти си цар?”
- Исус му одговори: „Ти сам кажеш да сам ја цар. Свако ко је на страни **истине** слуша мој глас.”
- На то му Пилат рече: „Шта је **истина**?”

Одговор на ово важно питање („Шта је истина?”) дат је на многим местима у Библији:

- „Праведност је твоја праведност вечна, и закон (Тора) је твој **истина**.”[10]
- „Ти си близу, Господе, и све су заповести твоје **истина**.”[11]
- „Срж је речи твоје **истина**, и вечни су сви праведни закони твоји.”[12]

Исус каже: „Свети Оче, посвети их истином. Твоја реч је истина."[13]

Дакле, упознавање са Божјим Учењем (Тором) фундаментално је важно за човеков живот. Једино поседовањем праве и истините информације човек има потенцијал да се заштити од преваре и манипулације. Такође, једино са тим сазнањима човек има потенцијал да квалитетно и срећно живи.

Познавањем овог најважнијег дела Библије - Учења (Торе), стиче се предзнање за разумевање осталих делова Библије - Пророчких књига, Списа и Новог завета (види табелу на следећој страни).

У Пророчким књигама описана је историја државе Израел и народа преко којег Бог жели да упути своје речи и спасење целом човечанству, као и опис будућих догађаја везаних за овај народ и цело човечанство - догађаја који су део Божјег Плана Спасења.

КЊИГЕ У БИБЛИЈИ

СТАРИ ЗАВЕТ

ТОРА (Учење, Закон)

1. Књига Мојсијева
2. Књига Мојсијева
3. Књига Мојсијева
4. Књига Мојсијева
5. Књига Мојсијева

ПРОРОЦИ

Књига Исуса Навина
Књига о судијама
1. Књига Самуилова
2. Књига Самуилова
1. Књига о Царевима
2. Књига о Царевима
Књига пророка Исаије
Књига пророка Јеремије
Књига пророка Језекиља
Књига пророка Осије
Књига пророка Јоила
Књига пророка Амоса
Књига пророка Авдије
Књига пророка Јоне
Књига пророка Михеја
Књига пророка Наума
Књига пророка Авакума
Књига пророка Софоније
Књига пророка Агеја
Књига пророка Захарије
Књига пророка Малахије

СПИСИ

Псалми
Приче Соломонове
Књига о Јову
Песма над песмама
Књига о Рути
Плач Јеремијин
Књига проповедникова
Књига о Јестири
Књига пророка Данила
Књига Јездрина
Књига Немијина
Прва књига дневника
Друга књига дневника

НОВИ ЗАВЕТ

Јеванђеље по Матеју
Јеванђеље по Марку
Јеванђеље по Луки
Јеванђеље по Јовану
Дела апостолска
Римљанима посланица
1. Посланица Коринћанима
2. Посланица Коринћанима
Галатима посланица
Ефесцима посланица
Филибљанима посланица
Колошанима посланица
1. Посланица Солуњанима
2. Посланица Солуњанима
1. Посланица Тимотију
2. Посланица Тимотију
Титу посланица
Филимону посланица
Јеврејима посланица
Јаковљева посланица
1. Петрова посланица
2. Петрова посланица
1. Јованова посланица
2. Јованова посланица
3. Јованова посланица
Јудина посланица
Откривење

У библијским књигама названим „Списи" записане су посебне речи мудрости, као и одређени историјски подаци.

Прва три дела Библије (Мојсијево петокњижје (Тора, Учење), Пророчке књиге и Списи, познате су под именом „Стари завет" (или правилније „Стари савез"), док се у хебрејском језику користи термин „Танах".

У књигама „Новог завета" (или правилније „Новог савеза"), описан је централни део испуњења Божјег Плана Спасења везан за долазак Бога на Земљу у људском обличју.

У време Мојсија, Бог је ушао у **савез** (или **завет**) са јеврејским народом. Пошто је једна генерација Јевреја временом одбацила поменути савез, дошло је до окупације Израела и великог страдања. Зато је касније тај савез назван „стари савез" или „стари завет", по којем су прва три дела Библије добила име.

У време Исуса Христа Бог је понудио **нови савез** (или **завет**) генерацији Јевреја која је живела у Израелу. Иако је и стари и нови савез био превасходно понуђен јеврејском народу, то је био савез упућен свим појединцима и народима света који су преко Јевреја (Израелаца) требали да се упознају са Живим Богом, Његовим законима и Планом Спасења.

Све до краја историје овог света свим људима ће бити нуђено да уђу у **савез** са Богом. Уласком у савез са Богом, човек се обавезује да ће живети по Божјем закону, а Бог се обавезује да ће на посебан начин бринути о човеку, да ће га васкрснути (поново оживети) на крају историје и дати му вечни живот на Земљи коју ће Он обновити.

Треба напоменути да сам чин уласка у савез са Богом има своју обредну компоненту. Као што постоји обред венчања, када младић и девојка озваниче

свој брачни савез, тако постоји обред уласка у савез са Богом.

Обред уласка у савез са Богом састоји се из три корака (за мушкарце), односно два (за жене):
1. Обрезање (ово важи само за мушкарце).
2. Приношење жртве за опроштење греха - на тачно прописаном месту које је Бог одредио.
3. Обредно купање.

Обрезање је обавезно за све мушкарце који живе у држави Израел.[14] Оно је повезано са првом заповешћу коју је Бог дао људима: „Рађајте се и множите се."[15] Истраживања показују да је у питању чин хигијене који спречава развој бројних обољења.[16] За мушкарце који живе изван Израела обрезање није обавезно, али се препоручује.

Приношење жртве се одвијало у Храму у Јерусалиму,[17] а након разорења Храма - 70. године - оно се више не примењује.

Обредно купање се врши потпуним урањавањем у воду, које се одвија у реци, језеру или мору - односно у базену, у недостатку природног извора воде. У питању је чин који указује на чишћење од греха, као и на новорођење - човек који улази у савез са Богом „прелази из смрти у живот",[18] односно постаје жив у Божјим очима.

Примена у пракси

Да би могао да примењује у пракси оно што је научио, и да учествује у пројекту стварања добрих људи, човек мора да буде **здрав** и **слободан**. Људи који нису здрави и слободни могу стицањем знања да открију пут здравља и слободе, и да се оспособе за квалитетан живот. У наставку ћемо рећи нешто више о концепту здравља и слободе.

Закони здравља. Пошто човек представља спој тела и духа, можемо говорити о телесном (физичком) и духовном (менталном) здрављу, иако физич-

ко здравље умногоме зависи од духовног, и обрнуто. Ипак, духовно здравље је много важније. Човек може да буде без руке или ноге, или парализован у колицима, али ако му је духовно здравље добро, он може да оствари висок ниво квалитетног живота. Са друге стране, човек који нема физичких недостатака, али је духовно болестан, никако не може квалитетно да живи. Најтежа болест која може да задеси човека није рак, сида, шећерна болест или болест срца, већ ментално обољење - када човек полуди, падне у депресију, када има паничне нападе и слично.

Када говоримо о **физичком здрављу**, два најважнија аспекта су:

1) шта уносимо у свој организам, и
2) колико смо физички активни

Водећи узрок болести и смрти у савременом свету је тровање човека преко **нездраве исхране** и **легализованих наркотика**.[19]

Када се говори о **нездравој исхрани**, под тим се подразумева конзумирање намирница које **нису** биљног порекла, као и конзумирање прерађених (рафинисаних) намирница које су препуне отровних хемикалија.

Човек је по својој анатомији и физиологији **биљојед**. Облик човекових зуба, дужина црева, јачина желудачне киселине и друге особине, веома су сличне особинама других биљоједа (краве, козе, овце...), а веома различите особинама месоједа и сваштоједа (вука, лава, свиње...). Човек има способност да може привремено, и у мањим количинама, да конзумира намирнице животињског порекла (месо и месне производе, млеко и млечне производе, и јаја), у недостатку првостепене или биљне хране (биљке се називају „првостепеном храном" јер су оне једини **произвођачи хране** на планети Земљи - једино оне могу да узимају минерале из Земље и да користе сунчеву светлост, па да процесом фото-

синтезе стварају храну; људи и животиње су **потрошачи** или **конзументи хране**).

Замислимо да једном биљоједу, као што је крава, дамо да једе намирнице животињског порекла. У том случају дошло би до тешког обољења. Управо то се десило када су људи почели да хране краве „коштаним брашном" (намирницом животињског порекла), па је дошло до појаве „болести лудих крава".[20]

Истраживања показују да када се биљоједи хране намирницама животињског порекла, они брже расту, али постају болесни. Месна индустрија је почела да храни животиње биљоједе намирницама животињског порекла и тако добила убрзан раст тих животиња. У исто време, те животиње су постале веома болесне, па се за њихово „одржавање у животу" користе велике количине антибиотика и других хемијских препарата који додатно трују месо ових животиња (које људи после једу). Тако

се у Америци 55% свих произведених антибиотика користи за животиње на фармама.[21]

Пре око сто година болести као што су рак, срчана обољења, шећерна болест и многе друге болести биле су скоро непознате. У то време велика већина људи у свету хранила се претежно биљном храном, а „месо се јело само за празнике". У земљама Далеког Истока месо се ни тада није јело. Месо се углавном служило на царским дворовима и у кућама богатих људи, што је доводило до тешких обољења. У Библији се каже: „Ако седнеш да једеш с царем, добро пази шта је пред тобом. Немој се полакомити за укусним јелима његовим, јер је то храна преварна."[22]

Човек је једини сисар који пије млеко након што га мајка одбије од дојке. Последице су значајне. Највише оболелих од шећерне болести и остеопорозе (стањивања и пуцања костију) је у државама где се највише конзумирају млеко и

млечни производи (Америка и Шведска).[23] Иако млечна индустрија промовише употребу млека „за јачање костију", јер је млеко богато калцијумом, управо се дешава супротно - млеко је по свом хемијском саставу кисело (исто важи и за месо), а људска крв је алкална (алкално је супротно од киселог). Када млеко (или месо) уђе у наш организам, оно га „закисели", па организам мора да повлачи алкалне елементе (као што је калцијум) из других наших органа (најпре из костију и зуба), да би се средина учинила алкалном. На тај начин се слабе кости и зуби.

У исто време, наш организам тешко може да искористи калцијум из млека зато што је он животињског порекла. Али, зато калцијум из сусама, бадема, лешника, спанаћа, ораха и других биљних намирница наш организам лако упија. Дакле, уносом млека, које је богато калцијумом животињског порекла смањује се количина калцијума у нашем

телу, оштећују се наши кости и зуби, и нарушава здравље.[24]

Прерађене намирнице су такође један од водећих узрока болести код човека. Најбоља храна за човека је сирова биљна храна (сирово воће, поврће, житарице и орашасти плодови; о припремању укусних и здравих сирових оброка може се прочитати у литератури која се препоручује на крају књиге).

Када се структура биљке разбије, започињу процеси који потпомажу варење биљке, односно труљење и пропадање ако се биљка одмах не конзумира. Савремена индустрија рафинисане хране убацује у прерађене биљке отровне хемикалије (конзервансе и адитиве) којима чине да се код разбијене биљне структуре спрече ови процеси и да добијени производи могу дуго да остану на полицама продавница. Добијени рафинисани производи су изгубили највећи проценат хранљивих састојака првобитне биљке, а у исто време

су постали затровани великом количином адитива и појачивача укуса који производу дају леп изглед и пријатан укус. Последице по човеково здравље су несагледиве.

Запазимо да је човек једино биће на планети Земљи које је болесно. Нигде нећемо видети болесну биљку и животињу (осим тамо где човек дође и загади средину). Једине болесне животиње су човекови „кућни љубимци" који живе на неприродан и нездрав начин који им човек намеће.

Следећа група отрова којих би човек требао да се клони јесу легализовани наркотици који се агресивно рекламирају као извори „уживања и задовољства". У питању су пре свега дуван и алкохол, као и све намирнице на бази кофеина и теина (кафа, чоколада, црни чајеви (руски, енглески, грузијски...) и кола и енергетски напитци (Coca-cola, Pepsi cola, Guarana, Ultra Energy, Red Bull...). Сви горе наведени производи не

само да су штетни, него и изазивају зависност (што није случај са природним плодовима и намирницама).

Истраживања показују да ће сваки трећи пушач дувана умрети од рака.[25] Само два алкохолна пића седмично изазивају видљиво нарушавање здравља код човека[26] (под једним пићем се подразумева чашица жестоког пића, флаша пива или чаша вина). Да кажемо да се у стара времена вино правило тако што се грожђе руком цедило у чашу и одмах пило.[27] Благотворно дејство свеже исцеђених сокова од биљака је било познато током историје.

Напитци на бази кофеина и теина делују као дрога - привремено дижу крвни притисак и дају лажан осећај повећања енергије, да би престанком дејства притисак пао испод нормале, а бројне последице по здравље изашле на видело.[28]

Мало људи је упознато са чињеницом да се омиљени слаткиш - чоколада, прави од веома горког плода биљке какао,

који се оставља да ферментира (квари), а онда се загрева на високој температури и додају му се велике количине шећера и адитива да би се добио пријатан укус.[29] Један од водећих узрока алергије код деце је управо конзумирање чоколаде.[30]

У најкраћем, најбоља храна за човека јесте сирова биљна храна (воће, поврће, житарице и орашасти плодови). Кувањем, пржењем, печењем и рафинисањем губе се хранљиви састојци. Најбоље пиће за човека је чиста негазирана вода.

Физичка активност је изузетно важна за човека. Без физичке активности немогуће је сачувати физичко и ментално здравље. Најбоља физичка активност за човека је физички рад - рад у башти, воћњаку, врту.

Са друге стране, истраживања показују да такмичарски спортови делују негативно на човеков карактер. Особе које упражњавају такмичарске спортове мно-

го су склоније насилништву, сексуалном злостављању, преварама, лажима и др. у односу на особе које се не баве такмичарским спортовима.[31] Не-такмичарски спортови (вежбање и трчање у природи) су боља опција за здравље, иако је физички рад у природи најбоља опција.

Најбољи лек за депресију је физичка активност.[32] На селу ћемо тешко наћи човека који болује од депресије. Физички рад у природном амбијенту је повезан са чистим ваздухом - још једним важним фактором човековог здравља.

Приликом физичке активности луче се бројни благотворни хормони као што су ендорфин (хормон задовољства) и мелатонин (хормон који човека подмлађује и регенерише).[33] Физичка активност је повезана и са јачањем костију и мишића (органи које не користимо пропадају), као и са квалитетним одмором - само физички активне особе могу добро да спавају и да се одморе.

Одлазак на спавање након заласка сунца, неколико сати пре поноћи, нарочито благотворно делује на човеково здравље. Заласком сунца наш организам лучи велике количине хормона мелатонина који нас подмлађује и регенерише.[34] Истраживања потврђују стару изреку: „Један сат спавања пре поноћи, вреди као два сата спавања после поноћи." Колико је одмор у право време важан за човеково здравље и његов имуни систем показује истраживање код медицинских сестара које раде ноћну смену. Код њих је рак дојке четири пута учесталији у односу на медицинске сестре које никада не раде ноћну смену[35] (рак дојке је најучесталији облик рака код жена).

Духовно (ментално) здравље је предуслов за добро физичко здравље. Човек који је слабог духа неће имати вољу да учи и да ради добре ствари у животу. Зато је квалитетна „духовна храна" изузетно важна за човеково духовно здрав-

ље. Човек би стално требао да се храни информацијама које промовишу морал, пожртвовност, човечност, мудрост, љубав, а најбољи извор за то је Библија. Такође, човек може да учи од старих и мудрих људи, као и из многобројне небиблијске литературе која говори о узвишеним вредностима из домена морала и здравља. Духовна храна може да буде и музика и песма, чија мелодија и речи јачају човекову духовност и подстичу га на морална и узвишена дела.

Подразумева се да је познавање Библије, нарочито првог дела (Учења, Торе), предуслов за препознавање тачних информација од нетачних. Библијски принципи су најбоља врста филтера којим тестирамо све информације које долазе до нас, као и све наше поступке, и поступке људи око нас. Подсетимо да је Библија писана најпре за неписмене јеврејске пастире, тако да се њена порука врло лако може разумети.

Врло је важно истаћи да је човек који „добро ради и добро мисли" под посебним **утицајем** и **заштитом** Божјег Духа. Са друге стране, човек који крши законе здравља (које још зовемо моралним законима, природним законима или Божјим законима) доводи себе у стање да **демони полажу право на њега**.

Дакле, у питању је **правни** принцип. Докле год човек живи морално и склања се од греха, зла и неморала, он се налази под посебном Божјом заштитом. Када човек почне да живи неморално или да „живи у греху", аутоматски одбацује Бога од себе и отвара се пут за приступ демона који опседају човеков ум, па за таквог човека кажемо да је „опседнут демонима" или „демонизован". Другим речима, таква особа је луда - у стању је да уради непредвидиво лоше ствари.

Споменули смо термин „живети у греху". Појам - „грех" је појам супротан појму - „стварање добрих људи". Дакле,

„грех" је појава или процес супротан процесу „стварања добрих људи" и представља процес „уништења човека". Човек који „живи у греху" је онај који уништава себе и све оне са којима долази у контакт, а који под његовим утицајем прихватају његов стил живота (живот у греху).

Навешћемо неке од најпознатијих примера како човек животом у греху постаје опседнут демонима, и на тај начин драматично нарушава своје духовно здравље.

Заљубљеност. Веома је важно правити разлику између „љубави" и „заљубљености". Према Библији, **љубав је брига о ономе што нам је поверено на дар (од Бога)**.[36] Човек воли свог родитеља, брачног друга, своје дете или пријатеља тако што **брине о њима**.

Са друге стране, заљубљеност је најпознатији и најраширенији облик лудила и опседнутости демонима. У стању заљубљености човек је у стању да се посвађа

са најбољим пријатељима, родбином, да распрода и уништи све што има, да почини најтежа кривична дела, укључујући убиство и самоубиство.

Постоје тачно утврђени духовни закони који дефинишу односе између особа супротног пола. **Синови** би требали, чим мало ојачају и стасају, да највећи део времена проводе са **очевима** од којих би требали да уче да раде, да буду мудри, и да од других вредних и побожних **мушкараца** уче како да што пре постану способни да оснивају породицу. На сличан начин, **ћерке** би требале да проводе највише времена са **мајкама** и другим вредним и мудрим **женама,** од којих би требале да уче да раде и да се оспособљавају да буду мајке и супруге.

Када одрасту и постану спремни за брак, неопходно је да младе особе испоштују одређену процедуру, односно духовне законе приликом уласка у брак, како би брак био успешан. Важно је запазити да **млада особа није способна**

да самостално изабере свог брачног друга. Дакле, приликом уласка у брак **обавезно** је посредовање старијих, искуснијих, побожнијих и мудријих људи. Млада особа бира брачног друга тако што анализира и процењује да ли је особа супротног пола способна да буде његов сарадник у пројекту стварања добрих људи. За доношење тако одговорне одлуке **неопходан** је савет и сугестија старије, искусне и побожне особе (или особа).

У брак се улази тако што искусна, упућена и одговорна особа предлаже особу из добре породице, која је адекватно васпитана и образована, и оспособљена за брак. Особа која улази у брак може да прихвати или одбије понуђени предлог, и да чека док му се не понуди адекватна особа, **али никада не може самостално да доноси одлуку**, јер као неискусна и неупућена особа није у стању то да учини.

Управо зато што се овакав здрав принцип уласка у брак не поштује, у савременом свету се више од половине бракова распада, а велики проценат преосталих бракова јако лоше функционише. Последице су велика небрига о деци, малолетничка деликвенција и морални распад друштва.

У најкраћем, Бог људима нуди брак као механизам за стварање највећег богатства - добрих људи (деце), а Сотона нуди концепт „заљубљивања" и „забављања", чије су последице несагледиве. (За више детаља о питању брака могу се погледати наше књиге „Тајна срећног живота" и „Брак и породица".)

Наркотици. Све врсте наркотика мењају хемију мозга и омогућавају демонима да лакше опседну човека. Познато је да су пушачи дувана и алкохоличари склони депресији и паничним нападима, док у случају конзумирања тежих дрога, као што је ЛСД, наркоман има „визије" и „халуцинације" у којима му

демон приказује „предивну природу", „друге светове", сусрете са „ванземаљцима", „сиренама", итд, током чега наркоман бива фасциниран. Убрзо после тога наркоман пада у стање тешке депресије и растројства, што је последица деловања демона и одвајања од Бога. Слична искуства имају особе које упражњавају јогу и медитацију, о чему ћемо говорити у наставку.

Такмичарски спортови. Професионални и такмичарски спорт је права позорница за деловање демона. Лица и гримасе такмичара и публике у такмичарском спорту најбоље осликавају (демонски) дух којим су опседнути. Њихова „радост" није радост родитеља који се сусреће са својим дететом, или човека који се сусреће са пријатељем, већ „радост" болесног убице који је управо усмртио своју жртву. Мржња и хистерија која влада на спортским борилиштима превазилази мржњу сукобљених страна на ратишту, што додатно говори о де-

монском духу којим су присутни опседнути. Већ смо истакли да истраживања показују да су особе које упражњавају такмичарски спорт много склонија насилничком понашању, сексуалном злостављању, преварама и другим облицима неморалног понашања, у односу на особе које се баве физичким радом или рекреативним (нетакмичарским) спортом.

Коцкање. Када би људима било могуће да виде невидљиви свет, били би шокирани призором који би угледали приликом уласка у коцкарницу или спортску кладионицу. Угледали би мноштво демона који их задовољно чекају да им узму новац и душу. Овај призор би се могао упоредити са призором мале деце, којима су родитељи дали сав свој новац, а која су ушла у продавницу дроге, која је уређена као продавница слаткиша. Продавци су љубазне и насмејане особе, док дилери дроге (демони), иза затамњених стакала трљају

руке и припремају простор у читуљама дневних новина за своје нове „муштерије".

Упражњавање сотонске религије. (Огромна већина људи није свесна да је упражњава.) Као што смо рекли, најтежа ствар која може да задеси човека **није** да оболи од рака, сиде, дијабетеса или неке друге тешке болести, већ да полуди. Бити луд, значи бити опседнут демонима. Дословно **сви пацијенти** који се лече у психијатријским болницама никада не могу да буду излечени јер су лекари, који се њима баве, теолошки неписмени, а методе лечења су потпуно неадекватне - у питању су методе успављивања и дрогирања пацијената чиме се постиже да чула пацијената отупе, тако да у полусвесном или несвесном стању они изгледају колико-толико „нормално", а демони не могу да делују на њих.

Иако човек може да буде демонизован заљубљивањем, дрогирањем или на неки други начин, најтеже и најопасније

стање опседнутости демонима је услед упражњавања сотонске религије. Сама реч „религија" потиче од латинских речи: „ре" - што значи „поново", и „легаре" - што значи „повезати се". У изворном смислу, под „религијом" се подразумева „поновно повезивање са Богом". Када је у питању сотонска религија, у питању је повезивање са Сотоном и демонима, односно опседнутост њиховим духом.

У следећем поглављу ћемо детаљније објаснити принципе сатанизма (сотонске религије), а овде ћемо указати на највећу сотонску превару којом су захваћене скоро све религије света и скоро сви људи (и религиозни и нерелигиозни). У питању је наизглед банално, али у пракси изузетно важно питање - **шта се дешава са човеком након његове смрти?** Видећемо да због неразумевања одговора на ово питање, широке масе људи, који за себе тврде да су ре-

лигиозни, бивају дословно опседнути демонима.

Наиме, велика већина људи и светских религија верује да је **могуће комуницирати са људима након њихове смрти**, односно да је **могуће комуницирати са мртвима**. Са друге стране, Бог у Библији јасно каже да то **није могуће** и да они који покушавају да комуницирају са мртвима уствари призивају демоне, што је у Библији окарактерисано као „гад пред Господом".[37]

Због покушаја „комуницирања са мртвима" (или „душама умрлих") дешава се да велики број људи доживљава шокантна и невероватна искуства, слично као особе које конзумирају халуциногене дроге - они изјављују да су имали „сусрет" са мртвим људима, својим мртвим рођацима и слично. Они описују своје „сусрете" са мртвим људима као са духовним бићима истог облика и исте боје гласа као бића која су познавали пре њихове смрти. Такође, они тврде да

су имали сусрет са познатим религиозним људима из прошлости који су давно умрли.

Искуство овакве врсте је нешто невероватно и тешко за описати, али фасцинантно за оне који су га искусили. Овакву врсту демонских превара називамо „спиритизам" (од енглеске речи „спирит" што значи „дух").

Симулирање умрлих људи је највећа превара коју демони могу да учине. Хиљаде и хиљаде људи тврди да је видело Девицу Марију која се „појављивала" на разним местима. Многи тврде да су видели апостола Петра, Павла, Свету Петку и многе друге умрле људе из историје. Многи тврде да су имали „сусрет" са својим умрлим рођацима и пријатељима. Сви ти описи су идентични - у питању су била духовна бића предивног изгледа, без знакова старости и болести, која су им се обраћала „умилним гласом" и доносила им „поруку са неба".

Рећи таквим људима да су комуницирали са демонима представљало би увреду највишег реда.

Дакле, већина људи верује, јер је погрешно научена, да након човекове смрти „човекова **душа** иде код Бога на небо" и да ми са том душом „можемо да комуницирамо".

Али, како можемо знати шта се дешава са човеком након његове смрти? Можемо знати једино ако нам Бог то открије. Бог нам у Библији јасно каже да се човек након смрти налази у несвесном стању које се описује као „спавање",[38] и у том стању човек остаје све до тренутка васкрсења.[39] Са умрлим човеком **није могуће комуницирати**.

Дакле, у Библији нам је речено шта се дешава са човеком након његове смрти. Након смрти, дешава се супротан процес од оног приликом стварања. О стварању човека библијски текст каже:

"Бог је обликовао човека од праха земаљског, удахнуо му у ноздрве дух животни и постао је човек душа жива."[40]

Као што видимо, Бог ствара човека у два корака:

1) најпре се **обликује** човеково тело (у случају првог човека тело се обликује од праха земаљског).

А затим је у тако обликовано тело
2) удахнут **дух животни**. На тај начин је настала **душа жива** или **живо биће**.

(Сличан процес се одвија приликом **рађања**, када Бог преко родитеља ствара новог човека. Тада у утроби мајке долази до **обликовања** човека (спој гена сперматозоида и јајне ћелије одређује физичке особине човека), да би касније **дух животни**, дат од Бога, постао део новорођеног човека или нове **душе живе**.)

Дакле, спој **тела** и **духа животног** даје **душу** или живо биће.

Запазимо да Бог приликом стварања човека спомиње три елемента:

1) **тело** - настало од праха земаљског или тела родитеља
2) **дух животни** - који долази од Бога
3) **душа жива** - која настаје спојем претходна два елемента - тела и духа животног (види слику испод).

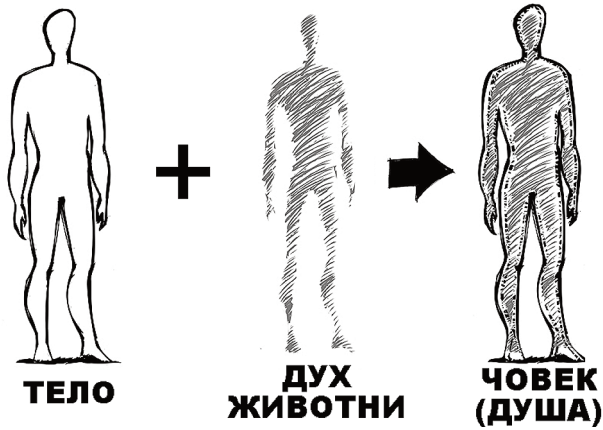

Добра аналогија за објашњење овог феномена је дрвени сандук. И ту имамо три елемента:
1) даске
2) ексере
3) сандук

Када спојимо даске и ексере, добијамо сандук (као што спајањем тела и духа животног добијамо душу).

Или да наведемо пример електричног светла. Ту имамо такође три елемента:
1) сијалицу
2) електричну струју
3) светлост

Када спојимо сијалицу и струју, добијамо светлост.

И још једном да поновимо: када спојимо тело и дух животни, добијамо душу.

Шта се дешава када **раздвојимо** даске и ексере? Нема више сандука.
Шта се дешава када **раздвојимо** сијалицу и струју? Нема више светла.
Шта се дешава када се раздвоји тело од духа животног? Нема више душе.

Дакле, веома је важно да запазимо да душа постоји само док су тело и дух животни **спојени**. Термин „душа" уствари означава „живог човека" или „живо биће". Када човек умре, дух животни се

одваја од тела и душа не постоји (човек као живо биће не постоји). Из тог разлога није могуће комуницирати са умрлим људима.

На жалост, Сотона је успео да увери људе у погрешно разумевање питања стања мртвих и да на тај начин, кроз безбројна наводна појављивања умрлих људи, манипулише великим бројем људи.

Треба истаћи да је правилно разумевање одговора на питање „Шта се дешава са човеком након његове смрти?" веома важно да би се човек охрабрио и уверио у предивна обећања која Бог даје човеку везано за живот после смрти. Наиме, спавање је најбољи опис онога што се дешава са човеком након његове смрти, па све до васкрсења. Ево једне добре аналогије.

Замислимо да смо легли да спавамо у 10 сати увече и да смо се пробудили у 7 ујутру (спавали смо 9 сати). Ако нисмо ништа сањали, наш сан од 9 сати је про-

шао као **један тренутак** - када смо се ујутру пробудили, прво чега смо се сетили јесте тренутак када смо легли да спавамо претходне ноћи. Није важно да ли смо спавали 5 сати, или 7 сати, или 10 сати - за нас тај период спавања увек представља само један тренутак (ако нисмо ништа сањали).

Исто се дешава са човеком приликом смрти - у тренутку смрти он „заспи" и „спава" све до тренутка васкрсења, које је Бог обећао свим људима. Да ли је неко био мртав (спавао) 10 година или 5.000 година, свеједно је из перспективе оног ко је умро - јер он период смрти доживљава као спавање - као један тренутак.

Као што ћемо видети у наставку, Бог је обећао два васкрсења. У првом васкрсењу ће бити васкрснути сви они који буду били на Божјој страни, а у другом васкрсењу сви они који буду били упорни у побуни против Бога и Његовог моралног закона.

Лажна религиозност. Сотона је развио велики број лажних религија преко којих људи падају у транс, односно долазе у стање опседнутости демонима. Најпознатији примери су разни облици религиозности који долазе из Индије. Ове хиндуистичке религије су познате по „техникама за опуштање" (односно, техникама за призивање демона) као што су јога, медитација и мантрање.

Разни облици јоге и медитације се промовишу као вештине „спајања тела и духа", а уствари су суптилне технике којима човек долази у контакт са демонима. Велика већина људи није свесна да има посла са демонима јер невероватна искуства која доживљавају приписују „Божјем деловању". Наиме, они који упражњавају јогу и медитацију веома често имају различите визије у којима их „посећују бића са других планета и воде их на путовања по другим световима". Ова бића им се најчешће представљају као „водичи" или „богови".

Људи у стању транса доживљавају „сусрет" са невероватним стварима и феноменима које им демони приказују.

Као и код сваке дроге, период усхићености овим визијама не траје дуго. Након неколико седмица или месеци, људи долазе у тешка душевна стања. Демони вешто воде цео процес манипулације, тако да поједине учитеље јоге и медитације остављају у „нормалном стању" да би се што већи број људи увукао у ову демонску превару.

Хиндуистички концепт молитве је такође врста падања у транс, односно призивања демона. У стању транса или хипнозе, човеков мозак ради у такозваном „алфа" режиму,[42] када се информације које долазе до мозга критички **не** анализирају, и особа се дословно понаша као робот - онако како са њом манипулише лажни учитељ, гуру или сам демон.

Код здравог човека, мозак је у такозваном „бета" режиму,[43] када се информа-

ције које долазе до мозга критички анализирају и особа процењује да ли је нешто добро или не.

Један од сатанистичких облика молитве јесте „мантрање" када особа понавља исте речи велики број пута, без размишљања, и на тај начин долази у стање транса, односно опседнутости демонима. Позната је хиндуистичка мантра „Харе Кришна, Харе Харе..." коју хиндуисти у трансу понављају безброј пута. У другим незнабожачким религијама се упражњавају неке друге речи које се такође понављају онолико дуго док особа не дође у стање „просветљења", односно транса или опседнутости демонима. У савременом свету мантрање се масовно упражњава кроз музику и песме у којима се исти образац мелодије и текста понавља велики број пута.

Посебан облик лажне религиозности представља деловање врачара, гатара, магова, астролога, лажних исцелитеља и др. Све ове „лажне пророке" називамо

заједничким именом „окултисти" (од латинске речи „окултус" што значи „тајни", „скривен"). У питању су особе које, најчешће несвесно, имају комуникацију са тајним и скривеним силама - демонима. Они својим неморалним животом призивају демоне који их опседају и дају им „моћи". Ове особе најчешће верују да су повезане са Богом, а уствари представљају канале преко којих делују демони.

Демони преко окултиста делују тако што саопштавају клијентима тачне информације из њихове **прошлости**, чиме ови бивају фасцинирани. У питању су детаљи из живота које само поменути људи знају, а пошто они нису упознати са постојањем духовних бића (демона), онда верују да нико други није упознат са тим детаљима. Пошто демони постоје од стварања света, они познају сваки детаљ живота сваког човека и лако могу да кажу окултисти инфор-

мације којима ће клијенти бити фасцинирани.

Пошто информација долази од демона, окултисти могу да разговарају са клијентом преко телефона, дакле да га физички не виде, па да му опет дају тачне информације. Најчешће су у питању информације о приватном животу или болести клијента и неког његовог члана породице.

На тај начин, наивни клијенти почињу слепо да верују окултисти и да у животу примењују **све** његове „савете". У питању су најчешће бизарни и сулуди „савети" које клијенти безпоговорно прихватају. У почетку они веома често осећају „побољшање", јер најпре демони делују на њих тако да се **осећају** боље. Међутим, убрзо долази до наглог погоршања здравља, са повременим периодима „побољшања". На тај начин демони делују на психу човека као што делује дрога - краткотрајно олакшање које

је праћено страховитим духовним сломом.

Често када демонизовани људи долазе код окултиста, демони се привремено повуку од својих жртви тако да ови **осете** побољшање, а своју захвалност упућују окултисти, о чему обавештавају све своје пријатеље и родбину. На тај начин се прави реклама окултистима и све већи број људи долази код њих и бива изложен деловању демона. Наравно, евентуална „побољшања" трају кратко и често се завршавају смртоносним исходом, када демон стави човека у тако тешко психичко стање да на крају успе да га убеди да изврши самоубиство.

Треба рећи да се у свим тим случајевима Бог бори за човека и на разне начине покушава да га одвоји од окултисте и демона, али да многи то одбацују.

Посебну врсту демонске преваре представљају „лажна исцелења", када „исцелитељи" користе древне источњачке вештине „исцелења" (призивања демо-

на), као што су акупунктура, акупресура, хомеопатија, иридологија, рефлексологија, биоенергија и др.[44] Оно што је астрологу натална карта, то су лажним исцелитељима горе поменуте технике. Њима се наивном народу предочава „озбиљна наука" којом се окултисти наводно баве. Да поновимо, у највећем броју случајева окултисти нису свесни да су средство преко којих демони манипулишу људима, већ заиста верују да имају „дар од Бога" и да „раде за Бога". (За више информација о лажним исцељењима препоручујемо књигу „Мистична медицина".)

Још један облик демонске манипулације људима, који постаје све учесталији, јесте наводна појава ванземаљаца. У питању је појава светлећих и других предмета широм света који фасцинирају људе. У питању је класично дело демона. Најчешћи облик видљивог приказивања демона је у облику светлости или светлећег бића.

Постоје и многи други облици демонског деловања, и они су углавном повезани са натприродним феноменима. Некада су то необичне појаве у природи (кругови у житу, необичне грађевине као Стоунхенџ и сл.), а некада необичне „моћи" појединаца (померање предмета погледом, привлачење тешких предмета уз своје тело, ходање по ватри, бушење тела без осећања бола, отпорност човека на високи напон и сл.).

Слобода или ропство

Велика већина људи је до пре само неколико деценија живела у природи, на селу. Још увек су живи многи који сведоче како су на свом сеоском имању породице могле да произведу **све** што им је било потребно за живот. Дословно све - од хране, одеће, обуће, па до средстава за хигијену, превоз и производњу потребних добара. Једина ствар која се куповала била је дрога: рафинисани шећер, кафа и сл.

Бројни примери људи који живе у природном амбијенту, потпуно независно од система, потврђују Божју тврдњу да човек може да буде слободан, да нико не може да га уцењује, а да је у таквом слободном окружењу могуће подизати породицу и васпитавати децу која ће постати човекови најбољи пријатељи.

Најбољи пример за то су наши преци који су за време турске окупације чували слободу живећи изван градова, далеко од греха и неморала. Да су у таквом амбијенту имали све што им је било потребно за живот сведочи велики број њихове деце, као и њихово духовно и физичко здравље које је било на врло високом нивоу. Колика је љубав и заједништво постојало у породици, сведочи велики број примера када су родитељи давали својој деци имена по именима својих родитеља (унук добије име по деди), што показује колико су се људи поносили својим родитељима.

У исто време, велики број људи је напуштао села и живот у природи због „лагоднијег" живота у градовима, где им је била понуђена „државна служба", односно ропство умотано у привремену материјалну раскош. На тај начин су људи постајали потпуно зависни од послодавца (владара). Храна, одећа, начин живота, васпитање деце, па чак здравље и живот човека зависило је од послодавца. Неминовна последица живота у градовима је била и велика морална декаденција, нарочито у последњих сто година, јер се владавина над народом свела на манипулацију масом и терором над непослушнима. У том случају, онај ко је запослен (роб) мора да извршава свако наређење послодавца да не би изгубио посао и изгубио „привилегије".

Како време одмиче, манипулација људима је све већа, а терор над сваким обликом моралног понашања се погоршава, тако да се у данашње време од запослених људи (робова) тражи чак да

хапсе најугледније и најморалније људе у држави, да их злостављају и осуђују на вишегодишње затворске казне, да измањипулисаном народу под паролом „здравља" продају отрове свих врста, као и да законским путем присиљавају родитеље да своју децу дају у „школе" у којима се деца заглупљују и уче свим облицима неморала, тако да након завршене школе постају највећи непријатељи својим родитељима и потпуно неспособни за било какав самосталан рад. На тај начин свака нова генерација робова постаје све неморалнија и спремнија на извршење све горих захтева својих послодаваца.

Као што видимо, губитак слободе повлачи за собом губитак достојанства (Божјег обличја које је дато сваком човеку), односно склоност ка сваком облику неморалног и деструктивног понашања да би се задовољиле основне физиолошке потребе (стан, храна, одећа).

Уколико бисмо питали било ког роба:

- Зашто људима продајеш дрогу и отров?
- Зашто вараш и крадеш људе?
- Зашто хапсиш невиног човека?
- Зашто шаљеш на робију невиног човека?
- Зашто убијаш невиног човека?

Одговор ће бити увек исти: „Морам да прехраним себе и породицу." Неки ће покушати да се оправдају речима: „Па то сви раде", а најокорелији ће рећи: „Шта ме брига за друге."

Дакле, човек који није у стању да самостално обезбеди себи све што му је потребно за живот, него зависи од других (послодавца, државног система...) једноставно не може да учествује у пројекту стварања добрих људи, нити да има здраву породицу, и да повећава и шири круг искрених пријатеља. Такав човек (роб) је преокупиран трчањем за безвредним материјалним богатствима, испуњавањем жеља својих послодаваца, и

нема времена за себе и своје ближње. Последица су болест и распад система.

Православна држава

Виши облик квалитетног и побожног живота је када морални људи могу да живе и формирају породице у држави у којој су на снази Божји закони. Такве државе су биле ретке током историје, али су постојале. Пре око 3.500 година постојала је држава Израел у којој се живело по Божјим законима. Такође, у време цара Душана српска држава је била највећа, управо из разлога што се у њој примењивао Божји закон. У Библији се каже: „Цар престо свој утврђује правдом."[45]

У православној држави су на снази закони који подстичу стварање здравих и моралних људи, јаке породице и свега другог што је неопходно за остварење тог циља. У исто време, санкционишу

се сви облици неморала у складу са законима које је Бог дао преко Мојсија.

Скупштина. Православна држава функционише тако што се Божји закони примењују преко скупштина које су некада постојале у сваком селу и мањој заједници људи. У савременом друштву, скупштина би постојала на нивоу месне заједнице.

Скупштина функционише по принципу војне јединице, која је део армије (државе). Раду скупштине могу да **присуствују** сви пунолетни мушкарци, али у њеном раду активно могу да **учествују** само мушкарци који су својим животом и понашањем потврдили да су у стању да брину о себи и својој породици, или су део угледне и моралне породице.

Скупштина бира старешине над 10, 50, 100 и 1.000 мушкараца, баш као права ратна формација. Становници православне државе су свесни да се против човека води суров рат који воде Сотона и његови следбеници и зато је пот-

ребно да држава буде уређена као ратна формација да би се становници заштитили најпре од духовног и интелектуалног, а затим од физичког поробљавања.

Изабране старешине су уједно и судије у држави и имају овлашћења над људима којима су надређени у случају да дође до кршења закона. Из тог разлога све старешине, као и становници државе, требају бити упознати са Божјим законом.

Као што смо напоменули, једна од главних особина старешина, односно судија, јесте да познају Божји закон и да су у стању да га примењују у пракси. Познавање Божјих закона и њихова примена у пракси је услов опстанка православне државе, баш као што је познавање закона здравља и њихова примена у пракси услов опстанка живота и здравља човека.

Често су људи добро познавали Божји закон, али су били неспособни да га примењују у пракси јер су били слабог

карактера. У том случају су старешине и судије били људи који су мало слабије познавали Божји закон, али су били одлучни и бескомпромисни у њиховој примени. Приликом доношења одлука они су се често пута саветовали са особама за које су сматрали да добро познају Божји закон. (Да поновимо и нагласимо да се под „Божјим законом" подразумева Мојсијево петокњижје познато под именом „Учење".)

Као што можемо видети, у православној држави религија је уско и неодвојиво повезана са државом. Без религије (повезивања са Богом) није могуће да функционише ни појединац, ни породица, а камоли држава. Најважнија функција државе јесте да створи амбијент у којем ће људи моћи да **науче** Божји закон и принципе срећног и слободног живота који из тога проистичу.

У православној држави образовање деце је у домену породице, где деца уче од родитеља основне ствари о моралу,

Божјим законима, раду и животу уопште. Држава преко старешина само надгледа такву врсту образовања. На тај начин су сваки појединац и породица „Храм Светог Духа", у којем Бог на посебан начин делује на људе и води и оплемењује њихов живот. Скупштина је такође једна врста „Божјег Храма" или „Храма Светог Духа", јер скупштину воде најпобожнији, најморалнији и најспособнији људи, а теме којима се скупштина бави су управо примена Божјих закона у свакодневном животу појединца, породице и државе, а у циљу њиховог јачања и напретка.

У посебним приликама, Бог тражи од људи да Му направе посебан Храм у којем ће се вршити посебна служба која би људе требала да подсећа на Божји План Спасења и Божја обећања везано за очишћење наше планете од греха и смрти. Бог је **само једном** у историји тражио од људи да Му сазидају Храм, и то пре око 3.000 година у Израелу, у

Јерусалиму, за време владавине цара Соломона.

Важно је истаћи да су се у Божјем Храму у Јерусалиму **веома ретко** дешавала натприродна **Божја чуда**. Приликом завршетка изградње Храма Бог је на посебан начин, у облаку дима, био присутан у Храму на очиглед свих присутних људи. Касније се десио случај да је Бог ватром са неба убио двојицу непослушних свештеника. Такође, у веома ретким случајевима, када старешине нису могле да реше неки проблем, долазило се код првосвештеника који је упућивао молитве Богу и саветовао старешине и судије шта да раде.

Из Божје перспективе, највеће чудо у којем Он учествује јесте чудо промене људског карактера - кад лош човек постане добар, а то је чудо у човековом срцу које други примећују у промени понашања особе. То је чудо када лењивац постане вредан човек, када роб постане слободан човек, када лопов прес-

тане да краде и сл. Дакле, натприродна Божја чуда су углавном везана за промену човековог срца. Такође, Бог се на чудесан начин меша у ток људске историје и води је, што могу да виде само они који имају знање о Богу и искуство са Богом у свом животу.

Са друге стране, Сотона и демони се труде да чине натприродна чуда што чешће и да на тај начин фасцинирају људе и привуку их на своју страну, о чему ћемо детаљније говорити у следећем поглављу. (За више детаља о моделу православне државе може се погледати у нашој књизи „Основи теократије".)

Пар закључних речи

Закони православља су једноставни, а могу се сажети у две речи: знање и слобода. Човек је створен да живи и ради у природи, и то је амбијент који му највише одговара. Зато је потребно да се од малих ногу учи да ради и оспособ-

ља за живот у природном амбијенту, независно од система (послодавца, државе). Стицање знања о животу и раду у природи су знања од највишег значаја, јер представљају предуслов за достизање слободе и очување достојанства.

Највиши облик знања је стицање мудрости, односно стицање знања из Библије која нам помажу да упознамо Бога и препознамо добро од зла, а да стечена знања о животу и раду применимо за наше добро и добро породице и пријатеља.

Уколико бисмо желели да у најкраћим цртама опишемо живот срећног и успешног човека, којем би требао да тежи сваки човек, то би изгледало овако:

- одрастање у природном амбијенту, у оквиру моралне и побожне породице
- учење од малих ногу законима морала и побожности заснованих на Библији, као и стицање знања о животу и раду у природном амбијенту, независно од система

- чување полне чистоте и оспособљавање за улазак у брак
- улазак у брак уз препоруку старијих, искуснијих и побожнијих људи, а затим стварање јаке породице са пуно деце где су на окупу све генерације (син, унук, праунук...), што подразумева живот у једној или више кућа на истом имању.
- брига о родитељима и деци, и оспособљавање нових генерација да преузму одговорност за бригу и вођење породице (што подразумева вођење послова од којих се породица издржава).
- спремност да се жртвује на сваки начин, укључујући и полагање овоземаљског живота зарад очувања слободе и достојанства
- здрав живот до дубоке старости (уколико не дође до жртвовања за добробит ближњих, када се превремено прекида овоземаљски живот). Здрав и побожан човек је стално активан, а онда, у дубокој старости, након завршених дневних обавеза, поздравља се са својим ближ-

њима из породице, одлази да легне и „заспи" (умре) - без бола и муке.

Важно је запазити да је Бог човеку дао тако велике потенцијале, да без обзира колико је неко морално посрнуо, нарушио здравље или не поседује знања о животу и раду, упорним радом за веома кратко време може да надокнади све што је пропустио (најчешће не његовом кривицом) и да оствари највеће домете среће у животу.

ЗАКОНИ САТАНИЗМА

Као што смо рекли, православље је концепт за **стварање добрих људи**, а процес супротан православљу зовемо „сатанизам" - који представља **процес уништења човека**.

Тешко је здравом људском уму да замисли да постоји неко коме је задовољство да људе мучи и убија на најсуровији начин, да постоји неко ко ужива у људској патњи, и ко функционише по принципу - „што већа људска патња и бол, и што суровији злочин - то веће задовољство".

Бог нас у Библији обавештава о постојању великог броја бића која су толико морално деградирала, да су се претворила у чудовишта којима је главни циљ да изазову што већу људску

патњу и бол. У питању су духовна бића, односно анђели који су у побуни против Бога, о којима смо већ говорили. Сотона и демони просто уживају да повреде Бога тако што ће повредити и понизити Његова створења - људе.

Као што смо рекли, људи су **потпуно заштићени** од деловања демона уколико се држе Божјих закона. Кршењем Божјих закона (моралних закона датих у Мојсијевом петокњижју) демони **полажу право** на човека и могу да га повреде или да манипулишу са њим. Уколико се човек не врати са злог пута, постаје све више под утицајем демона тако да у једном тренутку може да постане потпуно опседнут демонима и моћно оруђе у њиховим рукама за уништавање других људи, и да му то постане задовољство (запазимо да човек може да се навикне на сваки облик деструктивног понашања ако га више пута понавља).

Бог је привремено допустио деловање Сотоне и демона због многих људи који

се још нису определили на коју ће страну (Божју или ону другу), тако да пошто још постоји шанса за многе да се окрену на Божју страну Бог допушта да историја зла траје још један кратак период.

Врло је важно истаћи да Сотони и демонима није циљ да они лично убију човека, или да га убију преко својих људи - јер на тај начин Сотона и демони бивају **побеђени**. Сотона ће победити човека ако успе да га наговори, или ако успе да га присили да живи неморално и да га одвоји од Бога, односно да убеди човека да сам себи одузме живот нездравим и деструктивним животом. У том случају човек је сам одговоран за своје одвајање од Бога и биће уништен за вечност, а Сотона и демони неће имати одговорност пред Богом за њихово страдање.

Веома је важно да разумемо правни поредак у свемиру, и законе по којима ће Бог судити (ти закони су дати у Библији). Сотона и демони ће на крају ис-

торије изаћи на Божји суд и одговарати **само** због оних људи који су претрпели бол и патњу, а који су прешли на Божју страну и остали на њој све до своје овоземаљске смрти. На основу Божјег Плана Спасења Исус је својом смрћу дао откуп за све грехе, али само оних људи који стану на Божју страну. Генерално, Бог је преко Исуса понудио откуп од греха и смрти свим људима, али неће сви то прихватити.

Математички говорећи, Божја казна за Сотону и демоне ће бити онолико велика колико се људи окрене на Божју страну. Из тог разлога Сотона примењује посебне технике манипулације људима. Уколико види да не постоји могућност да човека придобије за себе и уколико такав појединац својим животом позитивно делује на друштво, Сотона ће најпре покушати да га компромитује. Он неће покушати да одмах убије таквог човека јер зна да би то изазвало оправдан гнев великог броја људи

са којима манипулише, а који још нису у потпуности под његовом контролом. Сотона покушава са ликвидацијом појединаца или читавих народа само када закључи да не постоји могућност да их компромитује, нити да изолује њихов утицај у друштву.

Развој сатанизма током историје

Историја људског друштва је показала да су људи током времена постајали све гори и гори, тако да је број оних који прихватају сотонске законе постајао све већи. Поједини људи, који су се на посебан начин повезали са Сотоном и демонима, основали су **тајна друштва** преко којих су успели да ставе под контролу све утицајне светске институције у скоро целом свету, и да преко њих наметну сотонске законе скоро целом човечанству преко државних институција.

На крају претходног поглавља дали смо кратак приказ живота човека који живи по Божјим законима, од рођења па све до смрти. У наставку ћемо анализирати живот човека који живи по сатанским законима, односно приказ живота какав би Сотона и демони желели да пруже сваком човеку, и око чега улажу све своје напоре.

Одрастање у неприродном амбијенту. Човек настаје зачећем у утроби мајке. У великом броју случајева деца се зачињу непланирано. Наиме, млади људи, који нису у браку, жељни телесног задовољства без обзира на последице, зачну дете које се веома често убије у процесу абортуса као облик „нежељене трудноће", који је на жалост законом дозвољен у скоро свим земљама света.

Ако се дете не убије абортусом, Сотона и демони се труде да му створе што непријатнији амбијент у мајчиној утроби. Сведоци смо безбројних примера трудних жена које пуше дуван, конзумирају

алкохол и друге наркотике, нездраво живе, тако да је број оболелих беба у драматичном порасту. Ако томе додамо велику небригу очева о мајкама своје деце, онда добијамо слику болесне мајке о којој нико не брине. Управо је то оно што Сотона жели и што се труди да прикаже као нешто позитивно, као облик „женине слободе" (да ради шта хоће). Крајњи циљ Сотоне је да убије што више беба, и да што мање људи живи на нашој планети.

У исто време, побожне девојке које улазе у брак пажљивим одабиром брачног друга, и уз консултовање старијих и искуснијих, са жељом да имају пуно деце, приказују се од стране Сотоне и демона (и њихових следбеника) као примитивне и заостале особе, или као „машине за рађање деце", пошто су одбациле „каријеру" и „уживања" у робовласничком сотонском друштву.

Уколико дете преживи у мајчиној утроби и дође на овај свет, Сотона га доче-

кује са својим „џелатима у белом", такозваним „лекарима", који детету, одмах након рођења, убризгавају отрове направљене од гноја болесних крава, свиња и других животиња. Овај облик тровања деце Сотона је назвао „имунизација" или „вакцинација", уз објашњење да када разблажен отров преко вакцине уђе у човеков организам он подстиче рад имуног система и ствара антитела за одбрану у случају да изазивачи болести нападну организам.

Последице вакцинације су стравичне. Болести код деце, као што је аутизам, нису постојале док се вакцине нису увеле у масовну употребу средином 20. века. Број аутистичне деце, и друге деце оболеле од разних дегенеративних болести, рапидно расте како се повећава број вакцина које деца добијају. Тако је у Америци 1989. године био један случај аутизма на 2500 деце. Данас у Америци имамо један случај аутизма на 166 деце, док у исто време свако шесто дете

има неки поремећај близак аутизму, као што су муцање и хиперактивност.[1]

Дакле, увођењем вакцинације у масовну употребу рапидно је скочио број разних обољења код деце, док у исто време, популације које живе у природи и које не вакцинишу своју децу, као што су Амиши у Америци, немају случајеве аутизма и других обољења код деце.

Заглупљивање и тровање човека од малих ногу

Уколико дете преживи порођај и вакцинацију, Сотона припрема читаву палету метода за духовно и физичко тровање. Чест је случај да мајка остави дете држави на бригу, уз незаинтересованост оца, тако да дете одраста у сиротишту. Пошто је једна од главних физиолошких потреба детета родитељска љубав, дете у оваквим случајевима често одраста лишено праве љубави, што се негативно одражава на његово здравље.

У случају да дете живи са родитељима, Сотона се труди да родитеље одвуче што даље од детета, а да се дететом бави обданиште или неко други ко за новац глуми родитеља. Такође, у концепту уништења човека веома је важно да се дете у почетку не храни мајчиним млеком, него вештачком храном пуном штетних адитива и конзерванаса.

Већина деце данас одраста у градовима, гледајући по цео дан телевизор, који је постао најпопуларнија дадиља у савременом свету. Истраживања показују да се највише насилних сцена приказује управо у програмима за децу.[2]

Како одрастају, деца се одмах укључују у неки од такмичарских спортова где се под плаштом физичког здравља нарушава њихово духовно здравље. У оквиру такмичарског спорта Сотона је укључио физичко и ментално исцрпљивање и конзумирање штетних стимулативних средстава.

Такође, чим деца постану полно зрела, агресивно се подстичу да улазе у предбрачне сексуалне односе. Сатанистички симбол мушкости је да се промени што већи број жена, а сатанистички симбол женствености је да се буде што похотнији и изазовнији сексуални објекат, по угледу на проститутке из излога јавних кућа. На тај начин се понашање из јавних кућа пренело на улице и у свакодневни живот.

Истраживања код младих људи показују да је раскид са партнером један од најтежих облика повређивања човека,[3] а управо такав вид стреса и духовних повреда настаје као последица сатанистичког концепта „сексуалне револуције", односно непоштовања институције брака.

Сатанистички систем образовања је на жалост озакоњен у скоро свим земљама света, а према тим законима родитељи су **обавезни** да своју децу шаљу у атеистичке државне школе где се деца уче

свим облицима неморала и порока. Главне особине савремених атеистичких школа су потпуно одсуство дисциплине, безосећајност наставника за питања морала, и малтретирање деце да уче напамет (бубају) информације које им никада неће требати у животу. Такође, темељна доктрина коју уче сва деца у школама јесте да Бог не постоји, преко теорије еволуције, и да је свет настао случајно, што даље значи да не постоје апсолутна морална начела и да се питање морала утврђује „гласањем на изборима".

И док би се божански концепт образовања и васпитања могао сажети у речима „Библија и рад", сотонско образовање карактеришу управо супротно тезе: „Бог не постоји, буди неспособан да радиш."

На крају завршеног школовања (заглупљивања), Сотона организује дуготрајне аплаузе и мноштво похвала свршеним ђацима, иако са стеченим дипломама не

могу ништа да раде, јер ништа нису научили да раде. Остаје им могућност да наставе да се заглупљују на неком од атеистичких факултета или да као просјаци моле по бироима за запошљавање да их неко запосли да раде за бедну плату.

Они који наставе заглупљивање на атеистичким факултетима највише што могу јесте да достигну статус „високо развијеног роба" и да можда добију посао као „стручњаци" у некој фирми - посао који на посебан начин одузима душу човеку - посао на одређено време (док не наступи „криза"), у систему који уништава човека и породицу, и где се нема времена ни за спавање.

Не треба заборавити да је део сваког атеистичког факултета и „студентски клуб" у којем се млади подстичу на конзумирање алкохола и дроге, улажење у предбрачне односе, слушање деструктивне музике и друге облике духовног и физичког сакаћења. Такође, за младе се

свакодневно организују „рок концерти" и „музички фестивали", који представљају највулгарнију промоцију сатанизма, наркоманије и деструкције.

Онеспособљавање за брак

Као што смо рекли, процес заљубљивања и уласка у предбрачне односе је један од најмоћних сотонских механизама за разарање човековог бића и уништавање његовог здравља. Кроз такав деструктиван начин понашања, особа се духовно понижава и онеспособљава да једног дана буде део здраве породице и добар родитељ здраве деце.

У сотонском систему вредности брак и породица су назадне појаве које треба избећи по сваку цену, док су разврат, курварство и сексуалне перверзије свих врста врло пожељне и представљају један од водећих извора (сатанског) задовољства. У том смеру развијене су посебне технике уништења човековог ду-

ховног бића кроз порнографију, која је сада доступна на сваком киоску и путем интернета, а која представља промоцију сатанистичких ритуала који су саставни део сваке сатанске цркве. Приношење жртава, конзумирање дроге и оргије представљају главне делове сваког „богослужења" у сатанским црквама, а то је управо оно што се промовише целом човечанству као напредан стил живота.

Разорење брака

У случају да двоје младих одлучи да уђе у брак и формира породицу, Сотона се труди да уништи такву заједницу да би што више повредио оба супружника, као и да би децу оставио без једног или оба родитеља. Такође, код супружника се подстиче сваки могући облик сукоба са својим родитељима, тако да родитељи супружника бивају раздвојени од своје деце јер „не одговарају другом супружнику". Као што смо напоменули, истраживања показују да се више од по-

ловине савремених бракова распада, а велики проценат преосталих бракова тешко функционише.

Небрига о деци

У случају да родитељи остану на окупу, Сотона их подстиче да што више времена проведу у стицању материјалних богатстава, тако да се скоро и не виђају са својом децом. Деца тако бивају препуштена на милост и немилост улици, телевизији, атеистичком систему образовања, па се временом кидају везе између родитеља и деце, и једни и други постају безосећајни једни за друге. На тај начин деца одрастају у суровом свету окружена сатанистичком пропагандом, тако да Богу преостаје да се бори за њих у непријатељском окружењу делујући на њихову савест колико год је то могуће, као и стварањем околности којима ће их упутити на прави пут и сачувати од пропасти.

У највећем броју случајева оваква деца постану класични робови који мисле да је исправно оно што Сотона објави преко својих медија и својих „ауторитета" које Сотона промовише као „људе од знања".

Небрига о родитељима

Зато што су пропустили прилику да васпитају и образују децу на добар и правилан начин, родитељи доживљавају самоћу на посебно тежак начин јер их деца напуштају. Највеће понижење за родитеље је када живот завршавају у старачком дому, у самоћи, што је неминовна последица прихватања погрешног (сатанског) система вредности.

Безосећајност и немилосрдност

Улагати у људе - у породицу и пријатеље, данас се сматра чином примитивизма и заосталости. „Жртвовати се за неког може само будала", мото је велике

већине људи у овом свету, што показује да су вођени демонским духом. Атеистички систем образовања је убедио људе да је „човек човеку вук" и да „само најјачи преживљавају", тако да су „сва средства дозвољена у борби за преживљавање". Људи су прихватили сотонско објашњење настанка света представљено у Дарвиновој теорији еволуције, тако да прихватају да се понашају као „високо-развијене животиње".

Смрт у мукама

Ретки су људи који завршавају овоземаљски живот на природан начин, без великих патњи, болова и мука. Прихватањем сотонских закона човек је стално болестан, депресиван, нервозан, незадовољан, а излаз из проблема тражи у сотонским производима - дрогама - који само тренутно отклањају осећај бола и патње, а у исто још више нарушавају здравље.

Сатанска држава

Сатанска држава је амбијент у којем су на снази сви облици деструктивног деловања и уништења човека, који су законски дозвољени и веома често обавезни, а који се агресивно промовишу преко медија, система образовања и правосуђа. Постојање сатанске државе је последица сатанизације појединаца и породица, и то у толикој мери, да сатанисти преузимају власт у држави и спроводе уништење људи на свим пољима.

Дакле, сатанска држава настаје тако што се најпре уништавају појединци и породице, подстицањем на деструктиван начин живота, а затим цела држава потпада под окупацију сатаниста.

Врло је занимљиво запазити да је у процесу стварања сатанске државе Сотона применио образац настанка православне државе, али у супротном смеру. Бог

је пре 3.500 година формирао државу Израел која је требала да буде видело другим народима и државама да се окрену Богу. Израелцима је тада речено: „Држите и извршавајте их (законе и уредбе које је Он заповедио) јер је то мудрост ваша и разум ваш пред свим народима, који ће кад чују све ове законе рећи: 'Само је овај велики народ - мудар и разуман народ'."[4]

На сличан начин, Сотона формира сатанску државу у којој људи живе деструктивно, а онда тај модел живота рекламира осталим народима као нешто позитивно. Људи широм света трче главом без обзира и улажу све напоре како би дошли да живе у земљама које се одликују највећим неморалом и деструкцијом. Агресивна сатанска реклама приказује деструкцију и неморал као нешто забавно, напредно и прогресивно, а људи без адекватног васпитања и образовања наседају на ову пропаганду као муве без главе.

Оно што такође можемо видети јесте да је већина људи на Земљи прихватила законе деструкције као нешто позитивно и напредно, и тако данас имамо да су у СВИМ државама света, мање или више, на снази закони деструкције и уништења човека. У наставку ћемо нешто више рећи о начину настанка и деловању сатанске државе.

Фаза физичке окупације. Важно је истаћи да без натприродног Божјег деловања није могуће постојање православне државе. Пракса је показала да већина људи у свету жели зло и деструкцију, тако да мањина оних који су на страни Бога може да буде заштићена од поменуте већине једино на Божји натприродан начин.

У стара времена, док је морална декаденција била мања, и док развој технологије није био толико велики, потенцијали неморалних људи су били мањи. Окупација једне државе била је теже изводљива јер је за један такав „подухват"

била потребна велика војска, док су природне препреке (брда, реке, кањони, увале и др.) и вештачке препреке (велики зидови, ровови и др.) биле моћно средство заштите оних који се бране. Развојем технологије могућности физичког поробљавања су драматично повећане. Разорне далекометне ракете, авиони и друго убојито оружје постали су моћно средство у рукама агресора.

Уколико би неки мали народ, који живи по Божјим законима, поседовао разорно и убојито оружје (нуклеарно и хемијско), то опет не би било довољно да буде заштита од напада агресора, јер и агресор поседује исто такво разорно оружје. Али, људи опседнути демонима не знају за страх и спремни су на сваки облик самоубилачког деловања да би уништили све оно што има везе са Богом. Демонизовани агресор не размишља да би напад на малу Божју државу, која поседује нуклеарно и биолошко оружје, изазвао одмазду те др-

жаве, и да би огроман број људи на страни агресора био уништен. Људи који су демонизовани једноставно не знају рационално да размишљају - они су вођени демонским духом и као хипнотисани иду да униште све што има везе са Богом без обзира на последице. Демони су их ионако убедили да након смрти „иду у рај" где их чекају „све врсте уживања".

Овде је важно истаћи да велика већина оних који су на страни деструкције и неморала заиста верује да служи Богу. Њима не пада на памет да су слепо оруђе у рукама Сотоне и демона. Најпознатији сатанистички писци о томе отворено говоре у својој литератури - да огромна већина следбеника Сотоне не зна праву позадину онога што раде.[5] И управо је то највећа сотонска превара - да опседне људе да раде за њега, да уништавају себе и друге око себе, а да верују да раде за Бога Створитеља - и да се позивају на Библију.

Током историје постојали су ретки случајеви постојања православне државе - да споменемо неке: државу Израел у време Мојсија па све до Соломона, Србију у време цара Душана и Црну Гору за време Његоша. Народи који су били под дејством демона увек су желели да уништавају и окупирају друге народе. Бог је постављао околности које су увек ишле на руку народима који су се одликовали са више морала и побожности. У случају да народ који је моралнији буде окупиран (због својих грехова) од стране народа који је окорелији у греху, постојала је могућност да се победи окупатор који је у том тренутку физички јачи и супериорнији. Победа се остваривала моралним начином живота.

Најпознатији пример је турска окупација Србије. Велика српска држава за време цара Душана је почела морално да пропада и последица је била окупација од стране окрутнијег и неморалнијег непријатеља - Турака. Турци су

волели да живе у градовима, да се одају разним облицима греха и неморала, и на тај начин су радили против себе. Они су нудили Србима да прихвате њихов концепт живота, и многи су га прихватили, што су морали да доказују посебном окрутношћу према својој дојучерашњој браћи.

Али, већина Срба је изабрала да живи у природи, независно од турског окупационог система. Васпитавали су своју децу у оквиру породице која је била многобројна, а ретки писмени људи подучавали су народ библијским принципима и законима, што је чинило српску породицу све јачом и подстицало људе на невероватна јуначка дела пожртвовања - баш као она описана у Библији. Турци су покушавали да непокорнима уведу економске санкције па су им забрањивали приступ градским пијацама на којима се могла продавати и куповати роба. Већина Срба је ипак изабрала да се одрекне одређених матери-

јалних привилегија зарад очувања породице и моралних принципа које је Бог прописао као једини пут ка срећном, квалитетном и достојанственом животу.

Како је време одмицало, турски окупатор је пропадао у својим гресима и слабио, а Срби су били све јачи и јачи, док се коначно нису стекле околности да се окупатор протера из државе.

Пропаст турске империје је идентичан пропасти претходних великих империја - Вавилонске, Медо-персијске, Грчке и Римске. Све те империје су пропадале јер су живеле неморално и развратно.

(Ако бисмо данас отишли у Турску, помислили бисмо да се налазимо у Лас Вегасу, Лос Анђелесу или неком другом великом граду западног света који се одликује великим неморалом и декаденцијом, разореним породицама и свим облицима неморала. Да нема старих џамија и по које ретке жене покривеног лица која шета улицом, не бисмо знали да се налазимо у држави која је некада

одликовала високим моралним стандардима.)

Оно што је веома важно истаћи јесте одговор на питање: Ко је преживео пропаст ових империја? Преживели су само они који су се држали Божјих закона, што значи они који су улагали у породицу и пријатеље, они који су били оспособљени за живот у природном амбијенту, независно од система, тако да пропадање система није битно утицало на њихов живот.

Пропаст неморалне државе су нарочито осетили они који су били део тог неморалног система, јер су са падом државе изгубили све привилегије које су имали, и тако су остали на цедилу - неспособни да живе на природан и моралан начин.

Дакле, свака физичка окупација од стране неморалног окупатора има свој крај - пре или касније - јер је сатанизам концепт који сам себе уништава. Они који се затекну у неморалној држави потребно је да живе у природном амбијенту,

независно од система, у складу са Божјим законима, и да буду стрпљиви.

Фаза духовне окупације. У већини случајева окупирани народ прихвати законе које намеће окупатор тако да се морална декаденција народа убрзава. Већина људи у свету прихвата примамљиве позиве непријатеља који их позива да напусте своја вековна огњишта у природном амбијенту и да дођу да живе у градове који им пружају „велике могућности". На тај начин, као овце које се воде на клање, људи долазе под нож Сотони. Они постају потпуно зависни од непријатеља који је маскиран у обличје добротвора. Храна, одећа, обућа, кров над главом, грејање, водоснабдевање и све друго налази се под контролом „добротвора", односно окупатора.

И као што наивчина скаче од среће када игра прву партију покера са професионалцима који га пуштају да добија, да би му убрзо одузели све што има, тако и велике реке наивних људи бивају фасци-

нирани „чарима велеграда", несвесни да им се у њему спрема црна погибија.

Окупација људског ума је много тежа од физичке окупације. Много је лакше робијашу у затвору који је ментално здрав, него духовно затрованом и индоктрииираном човеку који слободно шета улицом. Једино човек здравог разума може да решава проблеме са којима се суочава и да квалитетно живи, без обзира на околности, па макар то била ситуација затвореника у најтежем затвору. Живот особе која је роб заблуда и под дејством демона представља највећи хорор који човека може да задеси. То показује живот савремених људи у западном свету који масовно обољевају од депресије, лудила, паничних напада и где су стопе самоубиства попримиле размере епидемије.

Одвојен од Бога и природе човек се налази потпуно незаштићен од смртоносних рафала којима га Сотона засипа. У питању су „рафали" лажних информа-

ција и порока који се људима приказују као нешто лепо, забавно и напредно. Конзумирање дувана, алкохола и тежих облика наркотика, као и сви облици курварства и сексуалних перверзија приказују се као „забава" и „провод". Силеџијство, разбојништво, насилништво и немилосрдност приказују се као врлине које красе „праве мушкарце", док се раскалашност, проституција и незаинтересованост за децу и породицу приказују као врлине „дама" и „напредних жена".

Пракса је безброј пута показала да када, на пример, људи из морално здравијих држава Источне Европе дођу на „привремени рад" (читај „вечни рад") у земље највећег неморала (западне земље) њихова деца, која се тамо роде, и која похађају западњачке школе и одрастају у неморалном амбијенту, у потпуности губе лик својих очева и дедова, и постају идентичне копије духовно разорених робота у људском обличју из држава у

којима су рођени. Њихова пропаст је неповратна и веома су ретки случајеви људи који су прошли испирање мозгова у таквим земљама, да су на крају ипак прешли на Божју страну.

Према природном закону, сатанистичке државе су осуђене на пропаст и одумирање, баш као и велике неморалне империје које су пропале пре њих. У случају савремених сатанистичких држава, оне стално добијају „свежу крв" (нову радну снагу) из морално здравијих држава Источне Европе и земаља Трећег Света, тако да се пропаст сатанистичких држава привремено одлаже.

У исто време, чак и државе које су до скоро држале, колико толико, до морала, прихватају сатанистичке законе који се агресивно промовишу у свету, тако да цело човечанство неминовно упада у стање велике кризе каква није постојала у новијој светској историји. У питању је криза морала, а не економска или криза неке друге врсте, иако сата-

нисти, преко својих медија, веома успешно уверавају наивне људе да је узрок проблема „лако решив" и да ће до решења брзо доћи. На тај начин се народи још дубље закопавају у јаму у којој ће бити смртно затрпани.

Фаза потпуне сатанизације човечанства. Развојем технологије сатанисти су добили огромне могућности за насилно наметање свих облика сатанизма народима и државама који нису у потпуности сатанизовани, али су одвојени од Бога.

У стара времена, најнеморалнији људи су били опседани демонима на посебан начин тако што су демони пред њима чинили разне врсте натприродних феномена, као што су: померање предмета, стварање светлећих објеката, изазивање појаве ватре и слично, а особама које су опседали, демони су давали посебне натприродне могућности као што су ходање по ватри, бушење тела без осећаја бола и сл. У државама где су људи, ко-

лико-толико држали до морала, овакви демонизовани људи су били притварани и лечени, или често ликвидирани, док су у многим другим државама овакве демонизоване особе називане „гурима", „врачевима", „божјим људима" и сл, и имали су висок статус у друштву, па чак и као саветници владара.

Појавом хришћанства, библијска начела су постала лакше доступна свим људима света, тако да су у многим државама сатанисти били санкционисани. Из тог разлога, сатанисти су почели да се окупљају у тајним друштвима и да врбују у своје редове најспособније и најутицајније људе којима није много стало до морала. Уз помоћ демона, ови људи су постали веома успешни банкари, трговци, лекари, адвокати и др.[6]

На пример, једна од највећих демонских превара повезана је са банкарством, односно новцем без покрића. У стара времена људи су користили племените метале (злато, сребро) као новац. Пошто

је плаћање златом и сребром постало несигурно (због крађе), нарочито за плаћања у већим износима, људи су депоновали своје злато код златара, а ови су им издавали признанице са којима је злато могло да се подигне у златари. Тако су људи уместо злата, носили признанице и са њима куповали. То је био почетак употребе папирног новца, јер су папирне признанице почеле масовно да се користе.

Златари су убрзо почели да издају признанице без покрића, јер су полазили од претпоставке да неће сви људи који имају признанице доћи истог дана да преузму злато (јер у том случају не би могли свима да издају злато пошто су издали бројне признанице без покрића).

На тај начин су златари почели веома брзо да се богате и да на невероватан начин манипулишу људима. Вођени демонима, они су почели да купују политичаре, новинаре, земљу и друге ствари

од вредности - уз помоћ признаница без покрића. Касније су се златаре претвориле у банке, а у договорима са владарима које су довели на власт, манипулација признаницама без покрића је подигнута на државни ниво и постала је заштићена од стране државе. Проналаском штампарске машине признанице су замењене папирним новцем, такође без покрића.

Трговци окупљени у тајним друштвима договарају како да једни другима намештају послове, а да у исто време економски уништавају оне који нису у њиховом тајном друштву. Радницима се нередовно исплаћују плате, а фирмама чији власници нису чланови тајног друштва не исплаћује се новац за узету робу или обављену услугу. Пошто су у правосуђу постављени чланови истог тајног друштва, немогуће је судски наплатити робу и услугу, и огроман број фирми пропада, или позајмљује новац од банака које контролишу исти они

који су их покрали, чиме се фирме још дубље увлаче у дугове и економску пропаст.

Посебна прича је са адвокатима који су чланови тајних друштава. Они директно од демона добијају информације о криминалним активностима појединаца и банди, и не постоји правни случај који не могу да реше. (Практично деловање демона у тајним друштвима описао је Роџер Норн, бивши припадник тајног друштва, у својој одличној књизи „Мој бег од демона".)

Временом, сатанисти уједињују све државе под своју контролу у организацију под називом „Уједињене Нације", преко којих ће контролисати сатанизацију народа у свим земљама света. Нашминкано и дотерано, и медијски сјајно пропраћено, деловање Уједињених Нација ће огромној већини људи у свету изгледати као покушај да се „побољша квалитет живота у свету" и да се „обезбеди мир".

Сатанизам, као друштвено уређење, пропагира се вешто, гламурозно и суптилно у облику „новог друштвеног уређења" који се зове „демократија" (односно, „демоНкратија" - владавина демона). Како изгледа демократија (односно, сатанизам) најбоље виде они који живе у западним земљама (и који су још увек сачували мало здравог разума) где су на снази најстрашнији законски облици разбијања породице и уништења човека, под плаштом „економског благостања" (дистрибуције новца без покрића које контролишу сатанисти).

У случају да неки народ или држава одбије да прихвати „демократију", постоје суптилни облици окупације „непослушне" државе. У првом покушају се изаберу способни и неморални људи у држави коју треба окупирати, који се богато финансирају, и народу поменуте државе представљају као „борци за људска права и економски прогрес". Уколико ови „борци за напредне вредно-

ти" на миран начин не преузму власт у држави (због своје неспособности или због великог утицаја постојеће власти), примењује се неки од насилних метода окупације непослушне државе.

Један од начина је да се финансирају локални криминалци који ће изазивати терористичке акције у држави, па када власт физички санкционише њихово деловање, светски медији почињу да сатанизују непослушну власт због „кршења људских права и прогона бораца за људска права". Убрзо ће уследити војна интервенција међународне заједнице (Уједињених Нација) која ће преко медија убедити народе којима већ манипулише да је агресија на суверену државу акт милосрђа и спашавања недужних људских живота. На такав начин је формирано неколико држава на Балкану и на Блиском Истоку.

У другим случајевима, локални криминалци се финансијски и медијски подстичу и помажу да се представљају као

припадници „нове нације", да би убрзо међународна заједница доделила државу тој новој измишљеној нацији. Најпознатији пример ове врсте је формирање државе Кувајт на територији Ирака. Кувајт је до скоро био провинција Ирака позната по великим залихама нафте. Једној неморалној ирачкој породици у Кувајту је понуђено да престану да буду „Ирачани" и да постану „Кувајћани" (припадници новог измишљеног народа) да би се дао повод за окупацију Кувајта од стране међународне заједнице. У исто време, становницима провинције Кувајт се агресивно промовисала фалсификована историја „нове нације" и нудиле велике финансијске бенефиције ако прихвате да постану припадници нове (измишљене) нације.

На сличан начин је настало и неколико нових (измишљених) нација, а затим и држава, на Балкану током 20. века.

Када сатанисти физички окупирају једну државу, онда почиње сатански пир

иживљавања и уништавања свега што има везе са Богом и моралом. Све медије одмах преузимају најнеморалнији и најбезобзирнији људи који на највулгарније могуће начине приказују неморал и деструкцију као вид „забаве". Сви облици сатанизма се приказују у позитивном светлу, а „доказ" за то су бројна (фалсификована) научна истраживања која потврђују оправданост самоуништења. Са ТВ екрана не силазе најнеморалније жене и порно глумице које се приказују као „успешне", док се окорели криминалци, лопови и убице приказују као „контроверзни бизнисмени", и то у најпозитивнијем светлу, као примери „успешних људи" које би „сви прави мушкарци требали да следе".

У окупираној држави се одмах доноси Устав у којем се у првој реченици наглашава да је „држава одвојена од религије". Другим речима, закони по којима ће се живети у држави неће бити они које је Бог дао у Библији, већ они које

ће сатанисти наметнути преко велике фарсе која се зове „демократија". Одмах се организују избори на којима могу да се кандидују само они који имају веома много новца за „предизборну кампању" (који је добијен од окупатора) и који имају агресивну подршку окупаторских медија. Уколико се деси да нека патриотска група побожних и моралних људи скупи новац и ресурсе, и успе да се кандидује на изборима, у најбољем случају биће медијски игнорисани. Уколико се деси да прикупе већи број гласова, биће покрадени на изборима јер бројање гласова контролише окупатор. Сваки протест због изборне крађе биће медијски и правосудно игнорисан.

У случају да народни протест због окупације поприми озбиљније размере, окупатор ће исценирати инциденте које ће припасти патриотама, и на тај начин добити повод да репресивно делује и хапси вође патриотских група.

Према законима сатанистичких држава похађање сатанистичких државних школа је **обавезно**. Деца **морају** да се заглупљују у државним институцијама у којима се толерише сваки облик неморала.

Окупатор дословно свакодневно организује читаву лепезу духовног тровања људи преко сатанистичких музичких концерата и пројекција филмова у којима се на лепо упакован начин промовише сваки облик самоуништења.

Конзумирање свих облика наркотика се приказује као „добро у умереним количинама" и на тај начин се легализују сви облици наркоманије.

Породица се приказује као назадна институција, тако да су убијање нерођене деце (абортус) и небрига о рођеној деци нормална појава. Родитељима је најважније да зараде што више новца да би могли да „уживају у животу", а своје највеће благо (децу) препуштају сатанистима на духовно уништење у њихо-

вим духовним концентрационим логорима (савременим вртићима, школама и факултетима).

Као виши облик „уживања" промовишу се сексуалне перверзије, које укључују хомосексуализам, односе са животињама, па чак и са лешевима својих „партнера" (што је законски дозвољено у многим западним земљама).

Главна особина сотонске државе је „лаж". Сотона се у Библији не назива „оцем крађе", „оцем курварства", „оцем убиства", него „оцем лажи". Агресивном промоцијом лажи људи се подстичу на крађу, курварство, убиство, и све облике деструкције. Зато су сатански медији, поред сатанског система образовања, главна полуга преко које се влада људским умовима.

У сатанској држави су новинари владари људских живота. Они могу сваког човека да прикажу као најгорег зликовца и да тако изврше притисак на полицију и правосудне органе да се обра-

чунају са оним кога су етикетирали. Ниједан политичар не може да победи на изборима, нити глумац или певач може да буде популаран, ако нема наклоност новинара и њихових газди. Глас Сотоне у сатанској држави се најгласније чује преко новинара, и сви људи морају да следе тај глас. На тај начин се промовише један страшан концепт који уништава све пред собом.

За веома кратко време, за неколико година или највише неколико деценија, у сатанској држави стасавају нове генерације које немају осећај за љубав и милост, за пожртвовност и моралност - генерације које својим понашањем и начином живота у потпуности осликавају карактер Сотоне.

Религија у сатанској држави

Религијске вође у сатанистичким заједницама су најнеморалнији људи који су на посебан начин повезани са Сотоном

и демонима, који преко њих чине одређене натприродне феномене којима фасцинирају наивно, неинформисано и неваспитано мноштво. У сатанском концепту религиозности акценат се ставља на деструктивна телесна задовољства, а не на стварање добрих људи. Док се у православној држави формирају скупштине преко којих се примењује Божји закон у држави, у сатанским државама изграђују се велелепни храмови за обожавање Сотоне и демона.

Наиме, током историје Сотона и демони су се појављивали неморалним људима на различите начине и у различитим облицима. Најчешће су то била чудовишта која су изазивала страх својим изгледом и својим моћима. У неким случајевима, демони су се приказивали као необична створења - получовек-полуживотиња, или у неком другом облику. Сотона и демони су се представљали људима као „богови" и тражили су од њих да праве слике и ки-

пове са ликом „богова" (демона) који су им се приказивали. Широм света можемо видети кипове, тотеме и слике различитих облика са ликовима различитих чудовишта и необичних створења, као и храмове препуне таквих предмета. Демонизовани и изманипулисани људи су се пред тим предметима молили својим „боговима" (демонима) и упражњавали ритуале које су демони од њих тражили. Најчешће је то било оргијање под маскама, када је сотонски свештеник одређивао ко ће са ким имати однос, као и приношење животињских и људских жртава, често и мале деце. Ове ритуале је пратило обавезно конзумирање дроге што је присутнима помагало да што пре падну у транс (да буду опседнути демонима).

Историја бележи бизарне и одвратне ритуале које су чинили бројни незнабожачки народи. Свештеници у храмовима за обожавање демона били су најнеморалнији људи - они који су нај-

више хулили на Бога. Они су се јавно одлучивали на неженство (целибат), али су у животу упражњавали не само курварство, већ и хомосексуализам и педофилију - омиљене демонске активности којима се демони на нарочити начин призивају и омогућавају човеку да дође у стање демонског транса.

Постојали су посебни храмови за обуку будућих „религијских лидера" - гуруа, где су се ученици подвргавали најразличитијим облицима фанатизма, мучења свог тела, дуготрајним бесмисленим „молитвама" (мантрању) и др, и на тај начин успостављали контакт са демонима на посебан начин. Особе преко којих су демони, а некада и сам Сотона, чинили највећа чуда, били су проглашавани за „свете људе" и „богове", и њима су зидани посебни храмови у којима су били сахрањивани. Ти храмови су касније постали места ходочашћа где су следбеници демона долазили да обожавају мртве људе и да им

упућују „молитве", у највећем броју случајева несвесно призивајући демоне. Таква места су постала позната по великом броју демонских чуда, због великог богохуљења које се ту радило (о детаљима како су Сотона и демони деловали током историје може се прочитати у књигама „Исповест палог анђела" и „Масонски и окултни симболи"). И данас, гробови највећих окултиста плене пажњу великог броја људи широм света, као што су гробови фараона у великим пирамидама у Египту.

Такође, сотонски свештеници, вођени од стране демона, на посебан начин су манипулисали људима јер су их учили да су они (свештеници) једини пут како човек може да се приближи Богу и да му се опросте греси. Према њиховом лажном учењу, људи су требали да исповедају своје грехе овим свештеницима, а онда су свештеници, који су наводно блиски Богу, упућивали молитве Богу и тражили опроштај за људске

грехе. Наивни људи су за ову врсту „услуге" скупо плаћали сотонским свештеницима, а у исто време ови су били упознати са гресима људи и могли су да их уцењују на разне начине уколико људи не би изражавали лојалност и поштовање према њима, односно демонима који су преко њих деловали. Дакле, људи су били погрешно учени и присиљивани да буду део сотонске религије.

Појавом Исуса Христа и Његовом великом мисијом на Земљи, истина о Живом Богу Створитељу, аутору Библије, снажно је запљуснула све народе. Сотона није могао да негира овај велики утицај и мисију Бога на Земљи, али је народима понудио фалсификовани облик религије Живог Бога. Наиме, сотонске ритуале, обичаје и начин живота Сотона је „нашминкао", дао им нова имена, тако да је сотонска религија сада „личила" на религију Исуса Христа и Бога Библије. На тај начин су сви об-

лици неморала остали на снази, као и сотонска религија, која је само добила ново име и нову „шминку".

У новој нашминканој религији Библија се отворено **не** одбацује, али се људи уче да Библију „**не** може свако да разуме", да је **не** треба прихватати дословно, већ симболички, и да треба консултовати „религиозне ауторитете" и бројну „религиозну литературу" која објашњава право значење библијских текстова и онога што Бог жели од људи. (Још једном да напоменемо да је Библија најпре писана за неписмене јеврејске пастире и да свако може да је разуме, као и да је Бог у Библији најстроже забранио било какво додавање или одузимање ономе што је записано.[7])

Из скупштина за одлучивање су избачени Бог и Библија, а скупштине су преузели криминалци и лопови, жељни каријере, овоземаљске славе и личне користи. Религија је препуштена неморал-

ним људима, који су наставили у својим скупоценим храмовима да обожавају Сотону и демоне, приказујући се као следбеници Исуса Христа и Бога Библије.

Због великог утицаја сотонске религије на народ, власт у државама је морала стално финансијски да помаже сотонске свештенике и да им омогућава градњу нових храмова за обожавање демона.

И у овом случају, демонска манипулација је тако велика да огромна већина демонизованих свештеника и њихових следбеника заиста верује да служи Исусу Христу и Богу Библије. Када њихово познавање Библије не би било површно и испод сваког минимума, лако би увидели своје заблуде које их могу коштати вечног живота и спасења. Али, познавање Библије и живот по библијским моралним начелима је нешто најнепопуларније што човек може да учини у овом свету. На тај начин човек долази у сукоб са целим светом, а већина то не

жели, поготово када им сотонски систем у овом тренутку нуди наизглед основне ствари за живот. Наравно, они су заслепљени грехом и не желе да виде да то стање неће дуго трајати и да тај животни пут води у пропаст.

Такође, закони сотонских држава омогућавају свакоме да оснива своју верску заједницу, јер „свако има право да верује у шта хоће". На тај начин се врши легализација свих врста демонских превара и сатанисти могу да раде шта желе. Захваљујући таквим законима у Америци је основана Сотонска црква и написана Сотонска Библија.

Уколико се појави нека заједница људи која промовише живот по Библији, она ће одмах бити сатанизована од стране медија, и лажно оптужена за планирање завера и спровођење најгнуснијих злочина, тако да ће чланови те заједнице бити изложени линчу.

Генерално, у сатанској држави скоро свака државна институција представља

врсту сотонског храма која служи за најпре духовно, а онда физичко уништење људи. И док у православној држави све конце вуче Бог преко побожних и моралних судија и старешина, у сатанској држави све конце вуче Сотона преко међународних политичких, научних, здравствених, културних и религијских институција, а државни политичари, научници, лекари, свештеници и др. су само слепи извршиоци налога преко којих се народ уништава. Тако у сотонској држави нема велике разлике између свештеника и политичара или лекара. Сви су робови истог сотонског система који им пружа привилегије (добру зараду и каријеру), а они не размишљају о последицама свог деловања. У њиховим главама одјекују демонске пароле: „Тако сви раде", „Не може се против целог света", којима умирују своју нечисту савест док она потпуно не отупи. (О савременом прихватању сотонске религије препоручујемо књигу „Вавилонска мистеријска религија".)

У најкраћем, закони сотонске државе траже од сваког човека да прихвати деструкцију и неморал, и да јавно показује да ужива у самодеструкцији. Сваки облик негирања сатанизма се жестоко санкционисање.

Глобално уништење човека

Данашњи свет је под потпуном контролом људи који агресивно промовишу законе сатанизма. Ови људи су организовани у тајна друштва и држе под контролом све најутицајније полуге света: владаре, политичаре, медијске куће, производњу хране и друге робе, индустрију забаве, професионални спорт, и скоро све законе у свим државама. (О деловању тајних друштава детаљније смо говорили у нашој књизи „Ко влада светом".)

Данас није могуће бити утицајан политичар, владар, медијска личност, певач, глумац, спортиста, ако се на овај или

онај начин не прихвате закони сатанизма. Најбржи пут да се постане медијска личност и популарна особа у савременом свету јесте бити што више неморалан. Убице, зликовци, монструми, порно глумице, хомосексуалци, преваранти и други морално посрнули ликови не силазе са насловних страна свих медија. Играни филмови и бројне серије промовишу управо овакав стил живота као нешто привлачно, супериорно и напредно. Пошто не знају за Бога и немају адекватно васпитање и образовање као заштиту од манипулације, масе одушевљено прате идоле које им Сотона намеће.

Процес сатанизације целог човечанства се приближава крају, и долази тренутак када више неће бити ниједног човека на Земљи због којег ће Бог морати да чека - сви људи ће се дефинитивно определити на коју ће страну - Божју или Сотонину. Тада ће се Бог умешати у ток људске историје на посебан начин, и

довести ствари на своје место (о чему ћемо детаљније говорити у наредном поглављу).

КРАЈ ИСТОРИЈЕ

Човек који не живи и не ради у природи тешко може да сачува своје физичко и ментално здравље и своју слободу. Његова судбина, коју је можда несвесно изабрао, јесте да буде роб - роб неморалних људи и Божјег највећег непријатеља - Сотоне.

У последњих неколико деценија људи су масовно намамљени да се преселе из природног амбијента у велике градове и да тако постану потпуно зависни од система који их мами и уништава. Многи од оних који су остали да живе у природи, прихватили су „погодности" које им систем нуди, па су у великој мери постали зависни од семена, ђубрива, хемијских препарата, воде, канализације и др. Када на то додамо зависност скоро свих људи - и оних у градовима и оних

у селима - од телевизије и лажних информација којима су бомбардовани, долазимо до слике савременог човечанства које је потпуно сатанизовано и изманипулисано, тако да Сотона и демони могу презицно да праве планове шта ће да раде са савременим човечанством у скорој будућности.

Оно што омета потпуну реализацију сотонског плана јесте Божји План Спасења. На планети Земљи постоји мали број оних који живе по Божјим заповестима, али и велики број оних за које још увек има наде да се окрену Богу - који нису довољно информисани, или који би под другачијим околностима изабрали Божју страну.

Бог нас у Библији обавештава не само о томе како је настао овај свет, како је дошло до побуне и како се Он мешао у ток људске историје, већ и о томе какав ће бити крај историје побуне на планети Земљи. Дакле, сваком човеку је дато да зна шта ће се десити у будућнос-

ти и како ће Бог обновити нашу планету.

Божји план за крај историје је врло једноставан. У врло скорој будућности, када грех и деструкција достигну кулминацију, Бог ће се на свима препознатљив натприродан начин умешати у ток људске историје и упутити последњи позив свима да одбаце зло и да стану на Његову страну. Овај позив ће бити видљив и разумљив сваком човеку на Земљи, и убрзо након тога уследиће долазак Бога на Земљу и обнова наше планете.

Велики догађај који је пред нама, када се Бог буде умешао у ток људске историје, биће веома сличан **највећем** Божјем натприродном деловању у историји - када су Јевреји изведени из египатског ропства и када је формирана држава Израел која је у том тренутку била велико видело свим народима на свету. Том приликом Бог је чинио велика натприродна чуда као никад у историји - са десет великих зала је погодио Египат,

раздвојио је Црвено море да би Његов народ могао да прође, а затим се на невероватан начин обрачунао са свим незнабожачким народима који су се супротставили Његовом народу на њиховом путу у Обећану земљу.

Библија каже да ће догађај који је пред нама, када се Бог поново буде умешао у ток историје на видљиво натприродан начин, бити много грандиознији и много већи него начин на који је деловао приликом изласка Јевреја из Египта. **Убедљиво највише** текстова у Библији описује тај будући догађај. То је догађај којим одјекује цела Библија - од Мојсијевих књига, преко пророчких књига и јеванђеља, па до последње библијске књиге Откривење. Сви ти текстови говоре да ће се поновити **исти** сценарио и **исти** начин Божјег деловања видљив свим народима света, као и у време изласка из Египта.

Наиме, Бог је још преко Мојсија јасно рекао шта ће се десити са генерацијама

Јевреја које буду одбациле Бога, али је исто тако **нагласио** да ће се на крају историје, када јеврејски народ буде био у смртној опасности од потпуног уништења (као у време Египта), десити велико обраћење јеврејског народа свом Богу и да ће се тада десити **највеће чудо Божјег натприродног деловања у историји**.

Бог у Библији каже: „Ево иде дан када се више неће говорити 'Нека је благословен Бог који је извео синове Израелове из земље египатске', него 'Нека је благословен Бог који је извео синове Израелове из северне земље и из свих земаља у које их је протерао' И они ће седети у својој земљи."[1]

Дакле, Бог о овом догађају говори још преко Мојсија,[2] а онда у пророчким књигама Библије понавља опис будућег сценарија формирања државе Израел, и то небројено пута са детаљним описом.[3] У то време, Бог ће окупити свој народ

из свих држава света и довешће их у Израел.

Опис државе Израел у то време, који нам је дат у Библији, је заиста невероватан. Бог ће учинити да држава Израел буде као Еденски врт, са предивном природом и животом у хармонији, баш као у време Адама и Еве. Библијски текстови кажу да ће у то време „вук и јагње живети заједно",[4] да ће се „мало дете играти са змијом отровницом",[5] и да ће ти догађаји бити „знак за збор свим народима".[6]

Бог нам у Библији каже да ће у то време „десет људи из сваког народа ухватити једног Јеврејина за руку говорећи: 'Идемо с вама, јер чујемо да је с вама Бог'."[7]

Овакво невероватно и грандиозно испољавање Божје натприродне силе представљаће последњи позив свим народима света да се окрену Живом Богу Створитељу.

Интересантно је запазити да је један од најугледнијих јеврејских интелектуалаца с краја 20. века - проф. др Енрико Јосиф - тврдио да ће главну улогу у обраћењу Јевреја своме Богу одиграти један мали народ на Балкану, са којим је он био толико одушевљен да га је називао „небеским народом".[8] Он је тврдио да тај народ представља потомке Дановог племена (једно од израелских племена), и да ће на крају историје „Бог судити свету преко тог народа", као што и само име каже („Дан" на хебрејском језику значи „судити").

Да ли ће се обраћење Јевреја десити на такав начин остаје да се види, али оно што је неспорна библијска чињеница јесте да ће се сценарио „изласка из ропства" поново десити и да ће држава у којој ће Бог бити Цар бити поново успостављена, на очиглед свим народима света као последњи позив на обраћење.

Бог нас у Библији такође обавештава да ће многи људи из свих народа прихва-

тити овај Божји позив, али да ће огромна већина остати на страни зла, тако да ће уследити последњи чин у историји побуне човека против Бога, када Бог буде уништио зло и оне који га проносе, у догађају који је описан као „Христов други долазак" (о чему ћемо нешто више рећи у наставку).

Важно је запазити да је Сотона одлично упознат са библијским пророчанствима и оним што је Бог обећао да ће се десити. Зато он на све могуће начине покушава да компромитује Библију, да је прикаже као књигу пуну грешака и фалсификата, да негира Божје стварање за шест дана и да људе убеди у „теорију еволуције". Сотона је свестан да је утицај Библије веома велики на људе и да је то најпродаванија књига у људској историји, па су у складу са тим и његови напори да је обезвреди заиста велики. Снимљено је на хиљаде филмова, и написано на хиљаде књига, које негирају библијски морал и библијску историју,

као и Божја обећања. Сотона је подигао на хиљаде лажних пророка који стално предвиђају „смак света" у одређени датум, па када људи виде да се смак света није десио тог дана, почињу да сумњају у свакога који говори о крају историје овакве планете. На тај начин многи одбацују и библијски извештај о крају историје.

У својој великој мржњи према Богу, Сотона се труди из све снаге да направи што већу штету ономе што Бог жели да учини. Посебан предмет мржње је јеврејски народ, као и један мали народ на Балкану, јер су у питању народи који су најтежи за асимилацију и придобијање за сотонску страну.

Јеврејски народ својим животом представља нарочит проблем за Сотону. Прва ствар коју Јеврејиураде, где год да се населе, јесте отварање јеврејских школа. Свака јеврејска школа има обавезан предмет који се зове „Библија" (хебрејски „Танах"). На тај начин Јевреји

васпитавају децу у складу са својом традицијом која се ослања на Библију. И то је један од разлога зашто Јевреји остварују најбоље резултате у свим пољима друштвеног живота, имају најјачу породицу, међусобно се највише помажу и представљају препознатљиво другачији народ у односу на све друге народе.

Треба се подсетити да док су Срби, на исти начин као и Јевреји, имали своје школе и чували своје породице, као што је то био случај за време турске окупације, они су били јак и непобедив народ, и никаква врста погрома и геноцида није могла да их уништи.

Сотона је током целе историје хушкао појединце и народе против оних који су одбијали да му се потпуно покоре. Убиство Авеља, од стране Каина, представља тип свих будућих убистава и прогона због другачијег односа према Богу. Сотона је све оне који не желе да буду на његовој страни осудио на смрт и историја бележи велике ратове и про-

гоне, нарочито оних народа који су одбијали да се потпуно покоре Сотони. Сетимо се само геноцида над јеврејским народом за време Другог светског рата, када је убијено преко шест милиона Јевреја на најокрутнији начин. Такође, у два светска рата, из истог разлога је убијено преко три милиона Срба, само зато што су се супротстављали религији Новог Вавилона (који окупља све религије света у пројекту екуменизма).

Духовни рат се наставља и ускоро ће достићи кулминацију. Бог је морао да допусти погром над великим делом јеврејског народа јер је асимилација Јевреја у Европи почела да поприма велике размере. Почетком 20. века број Јевреја у Европи који је прихватао европску незнабожачку културу и религију постајао је све већи. Многи Јевреји су одбацили Божја обећања о формирању државе Израел и Бог је допустио да се деси велика невоља и страдање који ће

бити повод за велико насељавање Јевреја у земљи својих предака - Израелу.

Године 1948, формирана је савремена држава Израел и Божја обећања опет су оживела у умовима свих Јевреја. Тим догађајем припремљен је терен за онај велики догађај који је пред нама - када ће Бог на посебан начин заштитити свој народ и позвати све људе света да се окрену Њему.

У овом тренутку у држави Израел живи око 5 милиона Јевреја, а око њих, у суседним земљама, преко 200 милиона изузетно непријатељски расположених припадника других народа. Сотона хушка све народе света против Јевреја и државе Израел, и право је чудо како држава Израел још увек опстаје. Опстанак савремене државе Израел представља Божје чудо, које многи препознају, али које није ништа у поређењу са чудом које треба да се деси и које ће бити увод у крај историје побуне на планети Земљи.

Важно је запазити да у очима Бога, као и у очима Сотоне, постоје само две групе људи на Земљи. Пред Богом, постоје они који су на Његовој страни и они који су против Њега. На исти начин Сотона дели људе на оне који су његови робови и оне који су на Божјој страни.

Када је формирана држава Израел у време Мојсија, Бог је рекао да свако може да дође да живи у тој држави и да има иста права као и они који већ у њој живе, ако прихвати да живи по Божјим законима датим преко Мојсија. Током историје, потомци Аврама који су живели по Божјем закону датом преко Мојсија, као и сви други људи широм света који су прихватили да живе по том закону, били су називани именом „Јевреји" и били су посебан предмет мржње Сотоне и демона. И данас, ако би било који човек одлучио да живи по законима које је Бог дао преко Мојсија, без обзира какво му је порекло и у којој држави живи, био би назван „Јевре-

јином", што у данашњем демонизованом свету представља најгору и најтежу квалификацију.

Наиме, Сотона је током векова успео да убеди огромну већину људи да су Јевреји „криви за сва зла овога света", да они „владају светом", и да би највећа срећа за човечанство била „када би Јевреји потпуно нестали". Живети по Божјем закону датом преко Мојсија представља најтежи злочин у савременом демонизованом свету и повод за највећу мржњу и прогон од стране целог света.

Наравно да сваки разуман човек, а таквих је све мање, лако може да запази да садашњи Јевреји, где год се налазе и колико год да су морално посрнули, могу у сваком погледу да буду пример другим народима по томе како чувају своје породице, како се међусобно помажу и како су - у крајњој линији - неуништиви, и поред огромне мржње и напада које трпе скоро на сваком кораку.

Они који су читали Библију, лако могу да препознају савремена дешавања у свету и да разумеју зашто се све дешава на начин на који се дешава, и каква је улога јеврејског народа у последњим чиновима људске историје.

Једна од главних оптужби које Сотона упућује на рачун јеврејског народа јесте њихово неприхватање Исуса Христа као Месије и Бога, које траје скоро 2000 година. Чињеница је да већина припадника јеврејског народа у овом тренутку не препознаје свог Бога, али је такође чињеница да они имају највећи потенцијал да Га препознају јер највише времена проводе у проучавању Библије и највише се придржавају Божјих закона датих преко Мојсија.

Са друге стране, други народи живе у уверењу да је Божји закон укинут, и да је Исус донео нове законе - законе који наводно оправдавају сваки облик неморала ако човек „верује у Исуса" и „ако

му се моли", јер „Исус је добар и Он прашта све грехе".

Чињеница је да је Бог добар и да прашта све грехе, али у Библији се јасно каже да се то односи **само** на оне који се „покају за своје грехе и више их не чине".[9]

Велики број појединаца и читави народи посвећени су сотонској верзији религије по којој они заиста верују да служе Исусу Христу и Богу Библије, а уствари служе самом Сотони. Мале су шансе да промене свој начин живота и своја религијска уверења, јер су погрешно научени да **не треба** да читају Библију, већ да треба да следе своје „духовнике" (сотонске свештенике) преко којих „Бог делује на Земљи". На тај начин је велико мноштво заведено сотонским лажима и води се у пропаст.

Међутим, Бог види свачије срце и пошто зна да још увек има наде за многе, Он још увек одлаже тренутак када ће збрисати грех и зло са ове планете, као и оне који га промовишу.

Христов други долазак

Бог нас у Библији обавештава да ће се последњи чин у историји побуне човека против Бога одиграти у три корака.

1. корак. Након обраћења Јевреја свом Богу и великог Божјег чуда које ће кулминирати формирањем државе Израел, уследиће дефинитивно опредељење сваког човека на Земљи на коју ће страну - Божју или Сотонину. Велика манифестација Божје силе преко нове државе Израел и промоција Божјег закона свим народима света никога неће оставити равнодушним, и након тог догађаја биће створени сви услови за долазак Бога на Земљу и увођење реда на њој. Пошто ће се тада сви људи определити на коју ће страну, Бог неће ни тренутак дуже чекати, и уследиће дуго очекивани догађај.

Многе библијске књиге описују долазак Бога на Земљу, али у библијској књизи

Откривење имамо највише детаља који описују овај догађај. Бог Син - Исус Христос, који на посебан начин комуницира са створењима (људима и анђелима) доћи ће на Земљу на спектакуларан начин,[10] у присуству великог броја анђела и том приликом учиниће неколико ствари:

- Уништење живих грешника. Они који се затекну живи на страни Сотоне, биће ликвидирани[11] и чекаће друго васкрсење које ће уследити након 1000 година.[12]

- Васкрсење праведних или прво васкрсење. Прва ствар коју ће Исус учинити приликом свог будућег доласка на Земљу биће васкрсење или оживљавање свих мртвих људи који су током историје били на Божјој страни.[13] Запазимо да они који су били у побуни против Бога, неће том приликом бити васкрснути, већ накнадно, у такозваном „другом васкрсењу".

Ови праведни људи, који буду били васкрснути, биће затим пренети на Небо,[14] најпре пред Божји престо,[15] а затим на неку од планета у свемиру, и тамо ће провести 1000 година.[16] Овај период од 1000 година је веома важан, јер ће у том периоду свако од спашених људи (праведника) моћи да постави било које питање везано за живот било ког човека који није васкрснут у првом васкрсењу. У том периоду ће сваки праведник моћи да добије одговор на питање, зашто неко од његових познаника или рођака није спашен. Бог ће удостојити сваког човека са адекватним одговором који неће оставити ни трунку сумње пре него што грешници буду били васкрснути у другом васкрсењу и уништени.

Треба запазити да то неће бити први пут у историји да Бог обавештава своју децу о уништењу грешника и нуди им објашњење зашто то мора да учини. Пре него што је уништио сатанисте у градовима Содом и Гомор, Бог је разго-

варао са Аврамом и објашњавао му зашто то мора да учини. Аврам је имао доста питања, а Бог није спровео уништење пре него што није одговорио на сва Аврамова питања.[17]

На исти начин, Бог ће удостојити сваког спашеног човека да постави сва питања која жели, пре него што се деси уништење непокајаних побуњеника.

- Преображење живих праведника. Приликом Христовог другог доласка, на планети Земљи ће постојати две групе живих људи - живи праведници (они који су на страни Бога) и живи грешници (они који су на страни Сотоне). Бог нас у Библији обавештава да ће се живи праведници том приликом „преобразити", што је описано речима: „Ово распадљиво тело ће се претворити у нераспадљиво, и ово смртно тело ће се претворити у бесмртно."[18]

Очигледно да ће живи праведници задржати своју препознатљиву физиономију и свој лик, али да ће њихово тело

попримити посебне карактеристике које су вероватно имали Адам и Ева пре него што су се побунили против Бога.

Као и у случају васкрснутих праведника, живи праведници, који ће доживети преображај тела, биће такође пренети на Небо, заједно са васкрслим праведницима.

- „Везивање" Сотоне. Библија каже да ће приликом Христовог другог доласка Сотона бити „везан" на Земљи и да ће заједно са демонима бити ограничен на Земљу 1000 година,[19] без могућности да посећује друге светове у свемиру. На одређени начин, Сотона и демони ће бити у некој врсти затвора у периоду од 1000 година.

2. корак. Овај корак представља период од 1000 година. У том периоду неће бити живих људи на Земљи, а једина жива створења на земљи биће Сотона и демони који ће чекати извршење пресуде. У истом периоду од 1000 година, спашени људи на Небу (који су претходно

васкрснути или живи преображени) имаће прилику да се упознају са свим детаљима Божјег Плана Спасења и разлозима зашто поједини људи неће бити спашени. Поменути период ће бити довољан да Бог одговори на сва питања која људи буду имали. Као што је Аврам некада био слободан да пита Бога зашто ће бити уништени становници Содома и Гомора, тако ће спашени људи моћи да питају Бога исто питање за сваког ко није спашен и да добију адекватан одговор.

Овај период је веома важан за Бога, јер је Њему веома стало да Његова створења разумеју Његове поступке и то је посебна манифестација Његове љубави према људима.

3. корак. Након периода од 1000 година уследиће поновни долазак Исуса Христа на Земљу, са свим Његовим анђелима, али и са свим спашеним људима. Том приликом на Земљу ће се спустити Нови Град Јерусалим,[20] великих

димензија и грандиозног облика, у којем ће спашени имати свој дом кроз целу вечност.

Јасно је да то неће бити град као ови савремени, већ посебно место у природи које ће превазићи све што човек може да замисли. У Библији се каже: „Што око није видело, и што ухо није чуло, и што у срце није дошло, то Бог припрема онима који Га љубе."[21]

Када се Нови Град Јерусалим буде спустио на Земљу уследиће пуштање Сотоне и демона на привремену слободу, ограничену на кретање по Земљи.[22]

Одмах након тога десиће се **друго васкрсење,**[23] када буду били васкрснути сви грешници - људи који су живели током целе историје и који су били упорни да остану на страни Сотоне.

Они ће видети испред себе Нови Град Јерусалим, Исуса Христа и спашене људе, и онда ће се десити њихово уништење за вечност. Библија каже да ће

„пасти ватра са неба" и да ће их „прогутати".[24]

Ово уништење подсећа на уништење Содома и Гомора.[25] Тада су били уништени сви становници ових градова, а сада ће бити уништени сви грешници, заједно са Сотоном и демонима.

Дакле, сви људи који су остали упорни у побуни против Бога, биће заједно са Сотоном и демонима уништени ватром коју ће Бог спустити са неба. Библија каже да ће велики део наше планете у том тренутку изгледати као „језеро огњено"[26] у којем ће побуњеници бити уништени.

Важно је запазити да нико од уништених неће „вечно горети". Сотона је током целе историје претио онима који не буду стали на његову страну да ће их „вечно мучити у паклу". Када је Библија постала свима доступна и када Божји концепт спасења више није могао да се игнорише, Сотона је убедио велики број људи да ће Бог на крају историје

„мучити вечно у паклу" оне који не буду стали на Његову страну.

Треба рећи да је у питању само једна од безбројних сотонских лажи. Нигде у Библији се не спомиње реч „пакао", нити „вечне муке". Спомиње се хебрејска реч „гехином" (или „гехена") која означава долину изван града у којој су се спаљивали смеће и лешеви криминалаца. Осуђеници на смрт се нису сахрањивали у гробовима, него су њихови лешеви били спаљивани на сметлишту изван града. То је био симбол крајњег уништења које ће на крају историје задесити све оне криминалце који буду били упорни у побуни против Бога.

Треба додати да се на сметлиште изван града стално довозило смеће тако да је ватра на сметлишту стално горела, али она је горела док је имало шта да сагорева. Дакле, у питању није била никаква „вечна ватра".

На исти начин ће на крају историје Сотона и демони, заједно са својим след-

беницима међу људима, бити уништени ватром. Али, тај процес уништења ће кратко трајати и нема говора о некаквом „вечном мучењу".

Бог је на многим местима у Библији рекао да ће „свако добити по својим делима". Врло је могуће да ће неки грешници краће горети, а неки дуже, у поменутом процесу уништења - адекватно злу које су починили за време свог живота. Сигурно је да ће Сотона и демони провести најдужи период у процесу уништења. У сваком случају, процес уништења ће кратко трајати.

Пар закључних речи

Живимо у времену које Исус описује „као време Нојево".[27] Нојево време је било познато по великом неморалу због чега је уследило уништење побуњеника у великом Потопу. Данас је неморал на планети Земљи попримио велике размере и многима је тешко да

схвате да су пред нама много веће страхоте од оних из Другог светског рата, којих се многи још увек сећају. Људи су данас много гори од оних пре 70 година (из времена Другог светског рата), а технолошке могућности и војна опрема за уништење људи су много разорнији и моћнији.

Иако се крај историје и успостављање мира на Земљи веома приближило, пред човечанством је најстрашнији период у људској историји. Силе зла убрзано припремају сценарио како да униште што већи број људи и како да што већи број њих придобије за концепт сатанизма. У исто време, Бог прецизно води ток људске историје и дозвољава да се зло показује на одређеним местима, у одређено време, и са одређеним интензитетом у складу са Његовим Планом Спасења. У многим случајевима су бол и патња једини механизам да се многима отворе духовне очи да би

видели у каквој се смртној опасности налазе.

Сотона не гаји илузије да може да победи Бога. Али, он улива лажну наду својим најверинијим следбеницима да ће Бог ипак бити побеђен и да ће он - Сотона - ускоро бити владар свемира. Огромне масе људи, које следе Сотону, несвесно верују да служе Богу и као „волови који се воде на клање”[28] иду на пут смрти.

Тешко је објаснити психологију Сотоне и његову мржњу према Богу и свему ономе што је повезано са Богом. Али, оно што јасно можемо видети из Библије, али и из речи водећих светских сатаниста, Сотона је свестан да ће бити уништен, али тога нису свесни његови следбеници.

Пошто не може у потпуности да негира Библију, Сотона је развио лажну теорију да се Христов други долазак неће десити ако он и његови следбеници преобрате све људе на Земљи у сатани-

сте, или ако побију све оне који неће да стану на његову страну. Другим речима, Сотона је убедио своје следбенике да ако на Земљи не буде било ниједног човека који је на страни Бога, Исус неће доћи на Земљу јер нема због кога да долази. Због тога Сотона убрзано покушава да реализује ову своју замисао и да изазове сукобе на Земљи у којима ће покушати да побије све оне који се упорно супротстављају да прихвате његове законе.

Оштрица сотонског напада је превасходно усмерена на државу Израел и јеврејски народ где год се он налази. Такође, Сотона има непријатеље у свим земљама света - у појединцима из народа који немају порекло од Аврама, али који живе по Божјим законима и на тај начин представљају нарочити предмет Сотонине мржње. Ту је и мали народ на Балкану који је више пута страдао заједно са јеврејским народом од стране истог непријатеља.

У тренутку писања ове књиге, интензитет напада и притисака на државу Израел, као и на Јевреје широм света, драматично се повећава. У исто време, све државе света уводе све рестриктивније и теже законе којима намећу сатанизам и ропство својим становницима. На народе, код којих још није замро дух патриотизма и морала, врши се стравичан притисак преко домаћих издајника и терориста који се приказују као „борци за људска права".

Свет се налази на корак од великог рата - сукоба великих размера, какво људско око још није видело. Не треба бити много мудар па закључити да ће средиште сукоба бити Блиски Исток, односно држава која је постала трн у оку свим демонизованим владарима и народима света.

Бог нас у Библији обавештава да ће сукоб великих размера бити механизам да се многима отворе духовне очи и виде стравичне последице пута на којем се

налазе, али исто тако, велики сукоб који је пред нама биће увод у велики догађај који је најављен још пре 3500 година, а који је после тога више пута детаљно описан у осталим књигама Библије - великом обраћењу изабраног народа своме Богу и успостављањем теократске државе Израел која ће својим законима и амбијентом постати слика Земље у време првих људи и Обновљене Земље која ће у будућности бити дом спашених. Овим грандиозним Божјим деловањем Бог ће показати свима да је у стању да заштити свој народ и свима ће бити упућен последњи позив на покајање и прелазак на страну живота.

Убрзо након тога уследиће Христов други долазак и сценарио који је описан у Библији.

Пред нама је да се определимо на коју ћемо страну и да се припремимо за тешко време које долази. Обавеза сваког озбиљног и разумног човека је да се што пре оспособи за живот у природи, не-

зависно од система. Имати кућу у природи, свој комад земље за производњу хране, извор воде и мало шуме за огрев, представља непроцењиво благо којим се може сачувати живот.

Као што човек лако може да научи лоше ствари и да се на њих навикне, тако још лакше може да научи добре ствари и да се на њих навикне. Научити се животу и раду у природи је нешто најнепопуларније у савременом свету, што повлачи за собом низ етикета. Али, у питању су активности и знања која једино могу да сачувају човека од страхота која се приближавају неслућеном брзином. Коначно, у питању је начин живота за који је Бог створио човека.

И док огромна већина људи продаје у бесцење своју наслеђену имовину у природи да би купила малу бетонску кутију (стан) у граду, ретки појединци свесни онога што долази, у бесцење продају своје некретнине у граду и за

много мањи новац купују куће и имања у природи.

Сотонско „веровање у бога" неће никоме помоћи. Оно што једино може да помогне јесте живот по Божјим заповестима и веровање у Божја обећања. Али, како знати шта су „Божје заповести" и шта су „Божја обећања" ако се не чита Библија? Живети живот без познавања Библије је као живот слепог човека који је кренуо на дуг пут без компаса и мапе.

Бог жели да буде наш водич у овом животу, али то исто жели и наш непријатељ.

Борба за људске душе водиће се до последњег човека.

ВАЖНОСТ ХЕБРЕЈСКОГ ЈЕЗИКА

Библија је дата од стране Бога побожним људима древног Израела на хебрејском језику. Хебрејски језик није само језик старих Израелаца, већ оригинални језик целог човечанства који је био коришћен од стране самог Творца током Стварања света.

У Библији се каже да је пре побуне људи против Бога, током грађења Вавилонске куле, „био на целој земљи један језик и једнаке речи".[1] Као последица побуне древних Вавилоњана, Бог је „помео (разделио) језик целе земље".[2] Од тада, човечанство је подељено на бројне народе, са својим јединственим језицима који су неразумљиви другим народима.[3]

Оригинални језик, којим се говорило пре побуне у Вавилону, био је хебрејски језик (можда се тада другачије звао). То је очигледно на основу порекла речи и имена описаних у првих десет поглавља 1. Књиге Мојсијеве, пре пометње језика.

На пример, у Библији се каже:

„А Адам рече: 'Сада ето кост од мојих кости, и тело од мојега тела. Нека јој име буде човечица, јер је узета од човека'."[4]

Хебрејска реч за „жену" (човечицу) је **иша**, која потиче од хебрејске речи за „човека" - **иш**.

Овај пример се такође добро разуме и на нашем језику. Наша реч „човечица" потиче од речи „човек".

Међутим, постоје бројне речи и имена које су постојале у свету пре пометње језика у Вавилону које се могу разумети само у оквиру хебрејског језика. На пример, прва жена је била названа Ева, а на хебрејском језику - **Хава**, јер је „она

мајка свим живим људима".[5] Ово објашњење је засновано на хебрејској речи **хај**, што значи „неко ко је жив". Њој је дато име **Хава** (Ева) јер је она мајка сваког **хај**-а (живог човека). Евино име показује да је Адам говорио хебрејским језиком. Да је говорио нашим језиком, он би своју жену назвао „Живка" и рекао би: „Она је мајка свих живих људи", али ју је назвао **Хава** јер је говорио хебрејским језиком.

Постоје бројна друга објашњења за имена у периоду пре побуне у Вавилону. Име **Кајин** је било дато јер је Ева рекла: „Створих човека са Господом",[6] пошто је засновано на хебрејској речи „створих" (**канити**).

Ламех је назвао свог сина **Ноје** (хебрејски **Ноах**) рекавши: „Овај ће нас одморити (утешити) од послова наших и од труда руку наших на земљи коју прокле Господ",[7] засновано на хебрејској речи „утешити" (**нахем**).

Други примери су Авељ, Сит, Сим, Хам, Јафет и бројни други. Сва ова имена и објашњења дају јасан доказ да је хебрејски језик био језик којим се говорило пре Потопа.

Сам Бог је користио хебрејски језик када је стварао свет. Првог дана Стварања рекао је на хебрејском језику **јехи ор** или „нека буде светлост", а онда је назвао светлост према хебрејској речи **јом** („дан"), а таму је назвао према хебрејској речи **лајла** („ноћ"). Када је створио првог човека од праха земље, назвао га је **Адам** на основу хебрејске речи за земљу - **адама**.[8]

Хебрејски језик није само први језик човечанства, већ је то божански језик који је коришћен при ликом стварања универзума. Питање које се намеће јесте: Којим ће се језиком говорити једног дана на обновљеној земљи?

Логично је очекивати да ће сви људи говорити истим језиком. Да ли ће то бити

језик којим су говорили први људи? Мислимо да хоће.

Они који су заинтересовани да науче језик Библије путем интернета могу то да учине са неког од доњих линкова:

www.hebrejski.webatu.com

www.cps.org.rs/hebrejski.htm

www.hebrejski.webs.com

ЛИТЕРАТУРА

Зашто православље?
1. др Ентони Флу, „Постоји Бог - како је најпознатији светски атеиста променио свој став". Метафизика, Београд, 2012.
2. др Мирољуб Петровић, „Наука и пробем смрти". Метафизика, Београд, 2008.
3. Библија, 1. Мојсијева 3,1.
4. Библија, 1. Мојсијева 3,5.
5. Библија, 1. Мојсијева 3,15.
6. Библија, 1. Мојсијева 3,21.
7. Библија, 1. Мојсијева 10,25.
8. www.edenics.net, www.edenics.org
9. Библија, Михеј 5,2.
10. Библија, Исаија 7,14.
11. Библија, 1. Мојсијева 49,10.
12. Библија, Данило 9,24-27.
13. Библија, Исаија 40,3.
14. Библија, Јеванђеље по Матеју, Марку, Луци и Јовану.
15. Библија, Исаија 9,6.
16. Библија, Исаија 53.
17. Александар Медведев, „Тајне Библије", одељак „Тројство". Метафизика, Београд, 2009.

18. Библија, Данило 9,27.

Закони православља

1. Библија, Јован 15,5.
2. Библија, Матеј 6,9-12.
3. Библија, Матеј 6,33.
4. Библија, Јован 14,13.
5. Библија, 5. Мојсијева 6,7.
6. Библија, Исус Навин 1,7.8.
7. Библија, Псалам 119,43.44.
8. Библија, Јован 1,17; Матеј 5,17; Јован 7,14-19; Лука 10,25-29.
9. Библија, Јован 18,33-38.
10. Библија, Псалам 119,142.
11. Библија, Псалам 119,151.
12. Библија, Псалам 119,160.
13. Библија, Јован 17,17.
14. Библија, 3. Мојсијева 12,3; 1. Мојсијева 17,10-14.
15. Библија, 1. Мојсијева 1,28.
16. др С. И. МекМилен, Давид Стерн, „Медицина и Библија", РМ Добој, 2012, стр. 76.
17. Библија, 5. Мојсијева 16,2.
18. Библија, Јован 5,24.
19. др Нил Нидли, „Закони здравља и излечења", Еден, С. Каменица, 2010, стр. 7.
20. др Роберт Елез, „Смрт из тањира - БСЕ болест лудих крава". Метафизика, Београд, 2008.
21. Том Хартман, „Последњи дани планете Земље". Метафизика, Београд, 2008, стр. 71.

22. Библија, Приче 23,1.
23. Реф. 19, стр. 173
24. Реф. 19, стр. 173.
25. Реф. 19, стр. 264.
26. Реф 19, стр. 302.
27. Библија, 1. Мојсијева 40,11.
28. др Агата Треш, „Отров са великим К - случај против кафе и других браон напитака", Метафизика, Београд, 2008.
29. Реф. 28.
30. Реф. 28.
31. Реф. 19, стр. 322.
32. др Нил Нидли, „Излаз из депресије", Метафизика, Београд, 2009.
33. Реф. 19, стр. 144.
34. Реф. 19, стр. 144.
35. Реф. 19, стр. 144.
36. Jeff A. Benner, „The Living Word, Vol. One". Virtual Book Worm, Texas, USA, p. 109.
37. Библија, 5. Мојсијева 18,11.
38. Библија, Проповедник 12,7; Псалам 115,17; Проповедник 9,5.6.10; Данило 12,2; Јован 11,1; Лука 8,52.
39. Библија, Данило 12,2.
40. Библија, 1. Мојсијева 2,7.
41. http://www.youtube.com/watch?v=H9rmC-ZLakxs
42. Реф. 19, стр. 186.
43. Референца 42.

44. др Ворен Питерс, „Мистична медицина", ЦПС Београд, 2008.
45. Библија, Приче Соломонове 16,12.

Закони сатанизма

1. www.youtube.com/watch?v=XYtkjW9ENdA
2. др Нил Нидли, „Закони здравља и излечења", Еден, С. Каменица, 2010, стр. 322.
3. др Нил Нидли, „Излаз из депресије", Метафизика, Београд, 2009. стр. 14.
4. Библија, 5. Мојсијева 4,6.
5. а) W. L. Wilmshurst, The Meaning of Masonry (Bell Publishing Company, reprint of fifth edition published in 1927), p. 19. б) 56. Albert Pike, Morals and Dogma, p. 293. в) Albert Pike, Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry (Richmond, Virginia: L. H. Jenkins, Inc., 1919), p. 104-105.
6. За више детаља како демони помажу својим следбеницима да се материјално обогате и постану утицајни у друштву, прочитати искуство бившег сатанисте: Роџер Норн, „Мој бег од демона", Метафизика, Београд, 2008.
7. Библија, 5. Мојсијева 4,2; 5. Мојсијева 12,32; Откривење 22,18.

Крај историје

1. Библија, Јеремија 23,7-8.
2. Библија, 5. Мојсијева 30,1-10.

3. Погледати, на пример: Библија, Исаија 11,6-12,6; 14,1-2; 19,19-25; 35,1-10; 41,8-10; 42,23-43,11.18-21; 44,21-28; 49; 51,1-5.9-11.17-23; 52,1-2.9-12; 56,3-8; 60,1-7.10-12.18; 62,1-4.11-12; 65,20-25; 66,18-20; Јеремија 3,11-20; 30,1-3.10-11.18-21; 31,1-13.27-37; 32,36-44; 33,4-13.17-26; 50,4-5.20; Језекиљ 28,25-26; 36,7-12; 16-38; 37,21-28; 38,14-23; 39,21-29; 45,1-8; 47,15-21; Осија 3,4-5; Јоил 3,1-3; Софонија 3,14-20; Захарија 8,20-23; Римљанима 11,25-27.
4. Библија, Исаија 11,6.
5. Библија, Исаија 11,8.
6. Библија, Исаија 11,10.
7. Библија, Захарија 8,23.
8. www.vimeo.com/60734016
9. Библија, Приче Соломове 28,13.
10. Библија, Откривење 19,11-18.
11. Библија, Откривење 19,19-21.
12. Библија, Откривење 20,5.
13. Библија, Откривење 20,4-6.
14. Библија, 1. Солуњанима 4,16-17.
15. Библија, Откривење 7,9-17.
16. Библија, Откривење 20,4.
17. Библија, 1. Мојсијева 18,22-33.
18. Библија, 1. Коринћанима 15,51-54.
19. Библија, Откривење 20,1-3.
20. Библија, Откривење 21; 22.
21. Библија, 1. Коринћанима 2,9.
22. Библија, Откривење 20,3; 7-10.
23. Библија, Откривење 20,5; 7-15.
24. Библија, Откривење 20,9.

25. Библија, 1. Мојсијева 19.
26. Библија, Откривење 20,15.
27. Библија, Матеј 24,37.
28. Библија, Приче 7,22.

Додатак: Важност хебрејског језика

1. Библија, 1. Књига Мојсијева 11,1.
2. Библија, 1. Књига Мојсијева 11,9.
3. Библија, 1. Књига Мојсијева 11,7.
4. Библија, 1. Књига Мојсијева 2,23.
5. Библија, 1. Књига Мојсијева 3,20.
6. Библија, 1. Књига Мојсијева 4,1.
7. Библија, 1. Књига Мојсијева 5,29.
8. Библија, 1. Књига Мојсијева 2,7.

О аутору

Мирољуб Петровић је дипломирао геологију, смер палеонтологија, на Универзитету у Београду, где је радио и магистарске студије. Завршио је медицину на International Institute of Original Medicine у САД. Докторирао је на Филозофском факултету Универзитета Александар Јоан Куза у Јашију, Румунија, на тему повезивања науке и религије. Оснивач је и директор Центра за природњачке студије у Београду и Сакраменту, САД, као и Института за природну медицину. Један је од оснивача Центра за антрополошке студије из Београда који се бави проблемом секти, и потпредседник је Српског светосавског покрета. Одржао је велики број предавања у Европи и Америци. Аутор је шест књига, од којих су неке објављене на енглеском језику. Ожењен је и има троје деце.

Мирољуб Петровић је директни потомак највећег српског јунака из Црне Горе - кучког војводе Радоње Петровића,

гувернера свих Брда, оца „егзарха трона српског" нишког архимандрита Григорија Дрекаловића од Кастриотовића.

Препоручујемо

књиге Мирољуба Петровића:

- Наука и проблем смрти
- Тајна срећног живота
- Брак и породица
- Ко влада светом
- Основи теократије
- Православље за почетнике

Видео предавања Мирољуба Петровића можете погледати на веб сајту:

www.creation6days.com

Књиге и предавања Мирољуба Петровића, као и књиге које се спомињу у овом издању, могу се наручити путем телефона:
- 064-919-1478 (Београд), 064-089-6937 (Нови Сад)
- 065-415-765 (БиХ)
- 067-663-521 (Црна Гора)